

גיליון אלול תשפ"ה | 12

אבקשך לבית

ו לשפחה

**אז איפה את
בראש השנה?**

כתבה מיוחדת על
פתרונות יצירתיים,
את לא לבד!

**איך זה חסידות
בלי רבי?**

מילים מרגשות
לרגל היארצייט,
ח"י בתשרי

**נשמה חסידית
מוצאת את
המקור**

סיפור התקרבות
מיוחד

גליון חגיגי
מוגדל ומורחב
לחודשים
אלול-תשרי

ר' יעקב זאב
הגיע לאומן!!!
פרק המשך בקומיקס המותח

זכית ליטול
אתרוג?
שמח בחלקך!

פרק סיום מרגש
ומפתיע, עם כח לכל
אחת ואחת! ב'זמן לצעוק'

| דבר המערכת |

תוכן הענינים

קוראות יקרות!

והנה אנחנו אווזות ביד, את גליון החגים המורחב, לקראת הימים הנוראים תשפ"ו.

אינני יודעת איך 'תופסים' אתכם הימים האלו, ואם אתן מאלו שאלול מרעיד אותם, או מחליש, מייאש, ומרפה, או שאתן מאלו המתמלאות חיות לרגל ימי קרבת האלוקים של 'המלך בשדה'. כולי תקווה שאתן אכן מודעות לאוצרות שלכן, ולרבי הגדול שכרוז מהדהד 'לא מבעי אתם כולכם תלויים בראש השנה שלי, אלא כל העולם כולו תלוי בזה!'

זה לא אומר שכשאלול בא צריך להירגע, או שאפשר ללכת לישון. עבודת ה' קיימת תמיד... אבל הרבי מגלה לנו איך אנחנו מכניסים את השי"ת לחיי היומיום שלנו, של ה'אידישע מאמע'ס', ואיך אנחנו דולות משם פנינים נפלאים של קרבה ושמחה.

'המלך בשדה'. הוא קרוב, הוא נמצא, ומי שזכתה לטעום מהיין ההונגרי יודעת, שבאהבה האינסופית שלו אלינו, הוא מחכה לכל אחת ואחת, גם מי שקצת התרחקה, התבלבלה, או סתם מרגישה 'לא שייכת'. המלך שייך לכולנו! הוא מחכה לכולנו! הוא פה, ממתין לכל מילה של געגוע, של חיפוש, של בלבול או תהייה, כל מילה שלנו יקרה לו, כל רגש, כל תחושת רפיון או ייאוש... חלילה... והרבי פה כדי להזכיר לנו ש'אין ייאוש בעולם כלל', וש'אין רצון טוב שנאבד'...

הראש השנה של הרבי סתום וחתום. ההסברים כולם - גם הם 'סוד'. סוד קדוש, טמיר ונעלם. ואנחנו, בעורף, עומדות שם כדי לתת כח. לא תמיד יש לנו כח... וגם לפעמים המניעות גדולות, ואין לנו איפה להיות בראש השנה, כמו שתקראו בכתבה היפה של ל. שטרן. לפעמים אנחנו קצת מרגישות מנותקות, ו'איך זה קשור אלי'. צריך להאמין שהרבי קשור! ובוודאי שאת קשורה, ובמעשה הגדול של המשלחת את זוכה להיות חלק ממשוה נצחי, גבוה מעל גבוה.

אני תפילה, שעד ששורות אלו ירדו לדפוס, נתבשר על ביטולן של הגזירות כולן... אך גם אלו שיש להן מניעות קשות, מניעות המח או מניעות הצר הצורר - להתפלל אפשר תמיד, וזהו מבחן הרצון האמיתי - עד כמה אני מתפללת. גם מזה אפשר ליפול, ולהגיד - אני לא מספיק מבקשת, אבל לזכור: לא ליפול! לבקש מה' שזוכה להיות חלק מ'הראש השנה' של הרבי, ולעבור אותו בשמחה ובשלווה.

הימים הנוראים בפנינו, ירח האיתנים משתרע בפנינו, צופן הזדמנויות כבירות לזכות ברגעים של קרבה, של שמחה ואהבה. נתפלל שזוכה לנצל את הימים הקדושים, ואני תקווה שהגליון שלפניכם יקח חלק בזה.

המערכת

03 מה הקשר אלי? למעלה מן הזמן

05 אני לדודי ודודי לי תפילה לאלול במדור מתחברת

06 מה אומן בשבילך? עיר הגעגועים

10 האור אצלי בבית סדנת ליקוטי

12 אני בעצמי מופת של הרבי אור בהירות הדרך

16 אי אפשר לספר דיבור של הרבי

18 אבא לאומן ואמא ל... כתבה מזוית שונה על טלטולי הדרכים שלנו...

22 יכולים לתקן שיחות מלב אל לב

25 מחשבות טובות לטועמות שבינינו

26 זמן לצעוק פרק הסיום

28 תוספות חגיגות לימים נוראים

'צאו והתפרנסו זה מזה'... נשות אנ"ש היקרות! נשמח לשמוע על עסקים/יזמות של אנשי קהילתנו, כדי שאכן נוכל להתפרנס זו מזו... להצטרפות ופרסום חייגו לקו המערכת בשלוחה 2

פקס: 077-3180237

הגליון י"ל על ידי מערכת 'אבקשה לבית'

אבקשה לבית

להצטרפות לשותפות בבית אבקשה חייגו 02-6237686 שלוחה 3
עיצוב גרפי: א. שפירא עימוד ועיצוב גרפי: ח. חשין

טלפון: 079-5682867 | מענה אנושי להצטרפות ופרסום בשלוחה 2
במידה ואין מענה נא להשאיר הודעה אנחנו מקשיבים לכלל
ההודעות ונחזור אליכם בהקדם

2 אבקשה לבית

א. בורשטין

על רחמים ומשפט

תורה א' חלק ב' תנינא:

"כי המשפט לאלוקים הוא, כי רק הוא יתברך לבדו ראוי לשפוט את האדם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (אבות פ"ב): אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו; ומי הוא שיכול לידע ולהגיע למקום חברו, כי אם השם יתברך, שהוא מקומו של עולם... וכל אחד ואחד יש לו מקום אצלו יתברך, ועל כן הוא לבדו יתברך יכול לדון את האדם, כי הוא יתברך בעל הרחמים, ובודאי הוא מקיים בנו: הוי דן את כל האדם לכף זכות (אבות פ"ב)"

בעולם אפשר לשמוע על הפחד של אלול, על הדגים שבים שרועים, ובעיקר, בעיקר על החשש מהמשפט הקרב ובא.

ובשביל לחיות את הפחד הזה כראוי, בשביל לעבור דרכו ומעליו מרגיע אותנו הרב:

"וכל אחד ואחד יש לו מקום אצלו יתברך, ועל כן הוא לבדו יתברך יכול לדון את האדם,

כי הוא יתברך בעל הרחמים..."

וכשהמילים הקדושות האלו עומדות לנו מקבל המשל על עדרי הצאן פנים וצורה ואפשר לדמיין ממש את רועה הצאן הנאמן שלא מעביר את העדר כולו, אלא מעיין בכבשיו, מכיר כל אחת ואחת, יודע את מכותיהן. הרועה שממשיך ומזהה בכבשה את הנקודה השחורה שיש לה על הצמר ויודע גם ממה נחבלה ומה כאב לה אז. מחייך לכבשים ואומר בוקר טוב חזק יותר למי שקצת עצוב לה, וגם מר. אבינו הרועה הנאמן שמכיר את הלבבות שלנו, בורא ומתפעל אותן, ויודע. **"כי הוא יתברך יודע מקום כל אחד ואחד."**

וכשההבנה הזו מחלחלת והערבוביא של הפחד והמשפט מקבלים ממד של אבא ובת שנפגשים אפשר להיכנס לדיבורים, לצלול לתפילות ולהתחנן על רחמים ואהבה במשפט הזה:

אבא. הרי אתה הוא בעל הרחמים ואתה רק רוצה שיהיה לנו טוב ומתוק. אתה הוא היוצר את מסעו של כל אחד ואחד מאיתנו ובורא כל רגע ורגע. בבקשה. בבקשה טאטע, שנרגיש את הרחמים שלך. שנזכה ונחוה אותם יום יום, שעה שעה. שכבר נגאל השנה הזאת והלוואי מיד, עוד בפתחה, מתוך אהבה. ותן בנו הרצון לקיים את רצונך, תאפה בנו את הרצון הזה. את הכיסופים רק אליך ואת הכח לעמוד ולהתמודד מול כל מי ומה שמרחיק אותנו ממך. ושנזכה לשמוח תמיד כדרך רבינו הקדוש "ותכתבנו בימי ראש השנה הקדושים לחיים טובים וארוכים, לשנה טובה ומתוקה שנזכה לעשות רצונך באמת, ולקבל עול מלכותך עלינו תמיד", אמנן!

עייפות, הצלחה ובעצם איפה לא? בכל מקום אנחנו חייבים לעצור לרגע ולחשוב: איפה כבוד ה' בסיפור הזה? מה ה' רוצה ממני כעת?

עוד יום עובר ועוד אחד, אנחנו ממתינים בסבלנות, הדם שלנו נשפך בקרבנו מרוב תסכול, אבל אנחנו לא מוכנים לוותר, לא מסכימים לחפש משהו אחר. רבינו קורא לזה במילים: 'כי יש כמה מיני בקיאות, בקי ברצוא, בקי בשוב'. החיים דורשים מאתנו בקיאות בתמרון מול גלי הים ששוטפים אותנו מכל עבר, כשאנחנו עולים, לעצום עיניים ולא להסתחרר מההצלחה, לדעת שעוד לא התחלנו כלל. ואילו כשאנו למטה, לעצום עיניים ולהאמין שכל פירור של התגברות הוא סיבת היותנו כאן והוא אשר יביא אותנו ואת כל העולם על תיקונו.

כפי שהזכרנו, המשימה הזו אינה קלה כלל ועיקר, וכדי לדעת באמת כיצד להתמודד נכון, אנחנו חייבים את הצדיקים הגדולים, הם שוויתרו מכל וכל על כבוד עצמם, היחידים שיכולים לעודד אותנו במעמקי השאול, לא לוותר, אלא לחפש את כבודו של מי שאמר והיה העולם.

וכאן נשאלת השאלה: כל זמן שלא נצטוו הנשים במצוות לימוד התורה, כיצד יוכלו ללכת וללמוד את דרכי הבקיאות כדי שיוכלו להתמודד עם הניסיונות והמעברים כרצון ה'? התשובה הפשוטה היא, 'על ידי הבעלים'. כל אשה מקבלת דרך עבודת ה' וההתקרבות של בעלה את כל האורות שלו הן במישורין על ידי שהוא מחזק אותה והן בעקיפין על ידי האור הרוחני שיש לו מצד היותם נשמה אחת.

וכאן מונח החידוש הגדול. לקראת ראש השנה וימי התשובה, מוזמנות נשות חסידי ברסלב לקבל מתנה מיוחדת, חבילת 'בקיאות והתמודדות עם כל מצבי החיים בדרך השם'. וזאת על ידי התקשרות ישירה עם הצדיק הגדול, עם הראש השנה שלו, ועם תיקון כל העולמות שהוא תכלית העולם ומכונה 'תיקון המלכות - מלכות ה'.

איך בדיוק? על ידי שהבעלים עושים את המוטל עליהם ונוסעים לצדיק בידעם שנשותיהם היקרות נשארות בבית וידאגו לכל הנצרך, ובזכות כל הקושי והצער שסובלות הנשים בבית בלי לקבל מדלייה מאיש, וללא כל תעודת הוקרה, אלא אך ורק בשביל לעשות את רצון ה' - רצון הצדיקים שממליכים את ה' בתכלית, על ידי זה הן זוכות להיות חלק מההתקשרות לצדיק שמקנה לאדם חיים מאושרים כבר בעולם הזה. וגם מי שעדיין אין לה חלק ישיר בשליחת בעל לאומן - אם היא משקיעה באמונה, תפילה, רצונות וכיסופים שכולם יזכו להיות, בוודאי שגם היא נהיית חלק מהדבר המופלא הזה: 'הראש השנה שלי'.

כל התמודדות שקשורה לראש השנה של הרב, בכל תחום ועניין וכל השלכה שנגזרת מכך, ובפרט כאשר אין בה שום כבוד והרגשה והיא נעשית רק 'כי זה רצון ה'', נותנת לנו כח ואומץ לעמוד מול גלי החיים שמאיימים להטביע את רוחנו וכל כוחות הנפש שלנו. ומהיום, במקום לסבול ולהרגיש סמרטוטים וחלשים שצריכים להמתין ולחכות עוד ועוד בלי לראות כל תמורה, נתחיל להיות ולהאמין כי חיילי קומנדו אנו, שכל קיום המלכות תלוי בהם.

שם, במגבים, במרק שנשפך, בלילות ללא שינה, שם מסתתרת מלכות ה', לשם שלחו אותנו משמים, ובזכות ההתחזקות שם, במקום הזה, נזכה לתיקון כל העולמות והתגלות מלכות ה' בשלמות בבנין הבית, במהרה, אמנן!

עיר הגפני

נתחיל עם שאלה מקדימה: מה אומן בשבילך?

גב' חשין אומרת מיד: אומן בשבילי זה אויר לנשימה, מרגוע לנפשי, עיר הגעגועים. **גב' ולס** משתפת, התחושה היא ש"הגעתי הביתה". גם לי, מזדהה **גב' א.ל.**, ההרגשה היא שאומן זה הבית שלי, אומן מרגיש לי שמצאנו את המקום. **וגב' פפר** עונה: אומן בשבילי היא מקום ריפוי, שטיפה והטענה מחודשת לנשמה, אומן היא התחלה לכל העבודות.

האם תוכלי לשתף אותנו במניעות ומנגד הרצונות והכיסופים המולידים את הנסיעות לצדיק?

גב' א.ל. משחזרת את נסיעתה לפני יותר מ-3 עשורים: היו מניעות והרבה אך לא קראנו להן מניעות. במילים אחרות: הן לא מנעו מאיתנו לנסוע, החלטנו שנוסעים ונסענו. מה שלא היה פשוט זה חוסר התנאים [בניסוח עדין] שהיו אז.

עיר הגעגועים, הכיסופים. המקום אליו נמשכות כל הנשמות, חושקות כל הנפשות.

להתרפק, להניח, ולהשליך את עצמנו במקום הבטוח.

לרגל הנסיעה של הגברים לראש השנה, לאומן, עיר הגעגועים, יצאנו לסיור מעמיק בעקבות מסעות מיוחדים ומגוונים של כמה מנשות אנ"ש, כמובן שמדובר על מסעות שנערכו בכל זמן אחר חוץ מראש השנה, בו על פי המסורת אין לנשים להיות באומן:

גב' ולס אמא ל-10 מתוקים שזוכה להתראות עם הציון הקדוש בתדירות גבוהה, **גב' א.ל.** החשובה שהייתה בת 42 בנסיעתה הראשונה, בימים של פעם, **גב' פפר** שמספרת על הנסיעה לרבינו כעוד שלב במסע התקרבותה לאור האורות **וגב' חשין** ברצונות, תפילות וכיסופים לזכות לנסוע לציון רבינו.

יאווש במקום של נצח.

לאומת זאת אחרי הנישואין כשנסעתי עם בעלי כבר ידעתי בברור כמו שאומרת **גב' ולס** שלאומן באים עם הרגשה של ביטול- יהיה מה שיהיה העיקר להיות, ואפילו זה דינו.

להיות אצל הרב'ה זה נצח!

האמנתי באמת! ידעתי שבמקום הזה קורה משהו גדול, באומן יש תיקון להכל!

באתי לאסוף מה שאפשר בלי לבנות על הספקים וחזרתי...

גב' א. ל. מעוררת זכרונות נוסטלגיה ישנים יחד עם ביתה שזכתה אף היא להצטרף לנסיעה: "היינו עטופות בקדושה ורוחניות", משחזרת ביתה. ישבנו על ספסל קטן, התפללנו בתמימות ופשיטות על יד הרב'ה.

הנסיעה הייתה לא קלה - נסענו דרך פריז וגרמניה אך ההרגשה החזקה שחווינו הייתה זכינו! זכינו לבוא לרב'ה, להיות אצלו.

אני זוכרת את נכדה של הגויה אשר בקש להשתטח כמו כולם והיא לא הסכימה לו, כמו כן בקרנו גם בגן סופיה.

וגב' חשין מסיימת עם מילות עונג והתרפקות:

אי אפשר לכמת ולצמצם למילים, למי שזכתה להיות מיותרים הסברים ולמי שלא - הם לא יועילו.

בקיצור, תבואי, תרגישי, תביני.

באומן החוויה היא הרגשה של ניתוח אצל רופא הנפשות המומחה ביותר, ניתוק מהעוה"ז: מהבלי, מדרשותיו וממחויבותיו וחיבור למעיינות נצח. הטענה חזקה ממטען גדול, פיסת גן עדן בעולם התחתון. קרקע של יישוב דעת אמיתי.

באומן אני מצליחה להתפלל בלי לחץ ומחויבויות של עבודה, ילדים, מטלות ומשימות, כביסות ובישולים, טלפונים וחברה. אני מתנתקת מכל עומס החיים, מהטרור והריצה התמידית שלנו.

ההגדרה המדויקת ביותר היא עונג רוחני, ומה שממלא ומספק אותנו באמת זה רוחניות, חיבור וקשר עם ה'. אצל רבינו ה' מזהה אותי בהתבודדות מדהימות, עוצמתיות, התבודדות שקשה לי מאוד עד בלתי אפשרי להגיע

לדרגת יישוב דעת נקיה וזכה בשגרת החיים הרגילה, מסוג שתמיד משאירות 'רשימו' אחריהן. הנסיעה לרב'ה היא מעין עצירה של כל החיים ואיפוס מחדש, חישוב מסלול מחדש ממש כמו Waze בכל הצמתים והתחומים שלנו, לפעמים הרגשתי שאני יוצאת מתוך משבצת חיי ובוחנת, בודקת, שוקלת מחדש כל מיני מצבים ומעברים, מנסה לחשוב מחדש בנקיות הדעת, ברוגע ובשלווה נפשית על ההתמודדות והנסיגות השגרתיים וגם אלה שלא. באומן אני מקבלת מצבור של כוחות לכל הקשיים המציפים אותי, נוסעים לרב'ה, לוקחים נשימה חזקה, נשימת אור טהור, מזוכך, מרומם יותר, מבקשים, מתפללים, מתחננים ובסייעתא דשמיא אף מקבלים כוחות רעננים, נטענים מחדש בהטענה חזקה משורש נשמות ישראל.

רבינו שולף אותנו מכל הזוהמות ומרומם אותנו מכל המצבים הנמוכים והירודים שבהם נמצאים אנו. אני זוכרת נסיעה אחת שבה באתי בשפל המדרגה ממש, הרגשתי מלאת חטאים כרימון ולא הצלחתי להתחזק אף לא בנקודות טובות קטנות, הגעתי לרב'ה משאל תחתיות ואחרי פרוטה לצדקה, תיקון הכללי וידידי דברים, ההנהגות שרבינו מדרך אותנו בבואנו אליו, הרגשתי פיזית נקיה, טהורה וחדשה, כל התפילות שהתפללתי בהמשך שהותי בציון היו ממקום אחר לגמרי, ממקום מזוכך בהרבה מהמקום בו הייתי מונחת לפני כן.

באומן ההרגשה היא בטוחה, נשענת, קרובה, מושלכת וסומכת לגמרי על כח הצדיק. דרגה של קדושה וביטול מוחלט תוך תמימות ופשיטות.

אז אחרי המניעות הרבות שקדמו לנסיעה וכבר זכית ב"ה להיות על יד רבינו, ממש סמוך למקום קבורתו תוכלי לשתף אותנו בחוויה המורגשת בעת השהייה בציון הקדוש?

גב' ולס מדריכה אותנו מהי הגישה הנכונה כאשר באים לרבינו ומספרת מחויייתה האישית שאין אומן אחת דומה לחברתה! כל פעם זה משהו אחר. החיים הם דרך, עם הרבה תחנות ומעברים ורבינו מנווט את המסע כמו שרק הוא יכול ויודע - כדי להביא אותנו לתיקוננו הנצחי, כל נסיעה נמצאת בשלב אחר של מסע החיים, בתחנה שונה, ולכן החוויות, התובנות והרגשות שונים לחלוטין.

ובכל זאת בסיס אחד יש בכל פעם: ההרגשה שנמצאים בידיים טובות. ה"בטח בה לב בעלה". (מתוך "אשת חיל") אך כל זה בתנאי שבאמת מוסרים את עצמינו לגמרי לרצון ה', מאמינים בצדיק ומבטלים את הרצון העצמי שלנו של איך אומן אמורה להיראות, מה אמור להיות ההספקים שלנו, מה צריך להרגיש וכמה דמעות צריכות לזלוג... אנחנו כאן בשביל לתת פרוטה לצדקה ולהגיד תיקון הכללי - בזה כבר זכינו להבטחה של התיקון, כל דבר נוסף שמצליחים בסייעתא דשמיא: תהילים, ליקוטי תפילות, התבודדות עם דיבורי אמת מעומק הלב, התעוררות ודמעות - הוא בנוס, זו מתנה משמים וזה רווח נצחי. אם מגיעים בגישה כזאת באמת - יש סייעתא דשמיא.

גב' פפר משתפת דווקא על נסיעה שלא הרגישה את מה שציפתה להרגיש:

אמרתי הרבה את התפילה הנפלאה הזאת בדמעות, ובמילים שהוא מתפלל על כך שאין אפשרות להגיע לאומן כי הגבול סגור שיניתי שאין אפשרות להגיע בגלל העלות הגבוהה של הנסיעה והמחסור בכסף.

בשאלה זו אני רוצה להתייחס דווקא לנסיעה הראשונה שלי לפני הנישואין בתור בחורה מקורבת, ידעתי שהנה אני פה אצל הרב'ה, רופא הנפשות הגדול ביותר ובכל זאת לא הרגשתי "אורות", גם לא ידעתי איך מכילים עוצמה של כזה מקום, אני כאן ליד מקור הנס שלי ומרוב ריגוש נאלמתי דומיה... ניסיתי ללחוץ על הדמעות שייצאו והן לא היו קשובות אלי, הרגשתי חוויה ושינוי, אבל לא מה שציפיתי, בנוסף לזה שנסעתי עם אבי שהוא לא ברסלב'ר, הוא רצה לטייל באומן וגם קצת להתפלל בציון, אבל אני שידעתי את הסוד הייתי צריכה להתעקש על השהייה בציון למרות אכזבתי מהמציאות, או אז החלטתי להאמין בתמימות ופשיטות בקדושת המקום על אף שלא מספיק הרגשתי זאת, בקשתי כח להתמודד ובסייעתא דשמיא התחזקתי באמונה כמו שאומר רבינו כי "אצלו אמונה זה דבר גדול", ולא התייאשתי כי אין

רעש קידוחים ולבן נשפך

| אור בהירות הדרך - מסע החיים בדרך לאור האורות || ר. לב

אני בעצמי מופת של הרבי

סיפורה של ג. אזולאי

זו לא סוטה מההלכה. אך הרוח החדשה שנעורה בקרבי, הלהבה שבערה ויקדה, היו חזקים לאין ערוך.

כפי שכבר סיפרתי בביטוינו היתה אווירה מאד חזקה של אמונת חכמים והשטחות על קברי צדיקים, אך דרך כזו חדשה של ברסלב עדיין לא היתה ידועה ומקובלת. ישבתי לשיחה עם אבי, שיחה רצינית, ביודעי שחיי הרוחניים ואולי אף כל עתידי מונחים על כף המאזניים. הסברתי לו עד כמה אני רצינית, עד כמה הדרך הזו מיטיבה איתי ועם נפשי הסוערת, הבאתי ציטוטים נבחרים, מצאתי חיזוקים לצדקת דרכי.

באותו זמן היה ברשותי ספר יקר שנקרא "שבחו של צדיק", בו מובאים ציטוטים מגדולי ישראל מזמן רבינו ז"ל ועד ימינו, צדיקים מכל החוגים והעדות, בשבחו של רבינו הקדוש, ועד כמה טוב ללמוד בספריו ולהתקרב לדרכו.

"הנה, גם ר' מאיר אבוחצירא אמר.... גם ה"שפת אמת" סבר כך... אפילו הרב הזה והזה..."
את מי לא ניסיתי לגייס לטובת ההסברה.

התפילה והדמעות פעלו הכי חזק!

הורי ראו שנשאאתי בת רצינית, כיבוד ההורים שלי היה חזק כמקודם, ובכלל לא הפכתי לברסלביט "לא נורמלית" המרחפת בעולמות ערטילאיים, ועל כן הניחו לי מעט בנושא.

באותו הזמן החברה ההיא שקרבה אותי, סיפרה לי שישנו ספר נפלא ששמו "שמות הצדיקים". והקריאה בו מסוגלת לשנות הטבע. התחלתי לכסוף שאותו ספר יגיע אלי. ניסיתי בדרכים שונות, חיפשתי בחנויות ספרים - ולא מצאתי. יש לזכור שאז לפני כעשרים וחמש שנים לא היו במנצא ספרי ברסלב כמו היום, היתה החנות במאה שערים "משך הנחל" ועוד חנות בצפת, ופחות או יותר זהו. לא הכרתי מקום נוסף

כך נחבא הספר היקר עד לרגע בו היה צריך להתגלות ולשמש את נפשי.
כמובן שמיד התחלתי לקרוא בספר את 'שמות הצדיקים' וזכיתי וראיתי טובות גדולות.

בו יכולתי להשיג את הספר. ה"ויפוצו מעיינותיך חוצה" היה עדיין בצורה שונה, לא כמו היום שאפשר להשיג ביתר קלות ספרים.

והנה, ערב פסח היה אותו זמן, ואני מסדרת את ארון הספרים לכבוד חג החרות, ולא סתם מאבקת ומחזירה, אלא אני מעיינת ומדפדפת ונחה עלי השראה.

לפתע אני אוצחת בידי ספר דקיק ואני כמעט נופלת מהסולם למקרא שמו: "שמות הצדיקים". איך זה יתכן? מה עושה ספר כזה בביתנו? זאת ועוד אני

הייתי נערה רגילה, ממשפחה פשוטה אמנם, אך בעלת שורשים רבניים. אבא וסבא נושאים משרות תורניות, משפחה שגאה במוצא שלה, בני עדות המזרח הידועים מאד בהכנעתם לצדיקים, באמונת חכמים טהורה בהשטחות על קברי צדיקים כסגולה, בהדלקת נרות לעילוי נשמת הצדיקים, ובתפילות.

נערה רגילה, עם נפש חסידית בוערת, עם נשמה שכוספת גבוה, נשמה מחפשת, שלא מסתפקת במצב הרגיל והמוכר, שואפת ליותר, רוצה להאחז במשהו טמיר ונעלם.

תמיד אהבתי להתפלל. הרגשתי בוודאות שיש מי ששומע. לא הסתפקתי בתפילה השגורה בסידור אלא הוספתי לי תפילות ובקשות מכל מיני סידורים וספרי תחינות שהזדמנו לידי.

יום אחד בהיותי כבת ארבע עשרה התגלגל לידי ספר עב בשם "ליקוטי תפילות".

פתחתי אותו בשקיקה, מדפדפת בין דפיו הגדושים. תפילות. תפילות לכל זמן ועת, לכל חפץ לכל מצב. תפילות הכתובות בלשון כל כך ישירה לאבא שבשמים ועם כל זאת לשון מלאה הכנעה ושפלות ומורא, חשתי כי אני אוצחת בידי ספר מיוחד במינו, אני זוכרת שחשבתי לעצמי: "הרי אפשר לשבת ולהתפלל כל היום מספר תפילות שכזה... והלא הזמן אינו מספיק כלל לכל התפילות הללו..."

החלטתי לעשות לי כמין סדר, ובכל יום להתפלל מעט מעט מהליקוטי תפילות הנ"ל.

כבר סיפרתי על נשמתי החסידית!?

ובכן, היתה לי משיכה חזקה לסיפורי חסידים, סיפורי הבעש"ט ועוד.

כל מנהג חסידי היה מושך את ליבי, ניגוני חסידות היו מעוררים את נשמתי וגעגועי.

למדתי בסמינר חסידי בעיר צפונית מרוחקת, פשוט כי זה היה הסמינר היחיד שהתאים לנו מבחינה רוחנית באזור שגרנו.

החינוך בסמינר היה מצוין, וחברת הבנות היתה ממגוון עדות וחסידיות, כולן מבתי טובים ושמורים, אך כל מיני סגנונות שלמדתי להכיר.

בשנתי השניה בסמינר, נכנסו כמה בנות מבתי ברסלביים לסמינר. אחת הבנות, בעלת כושר השפעה חזק, היתה נחושה להפיץ את אורו של ר' נחמן מברסלב בסביבתה. די מהר היא מצאה אותי ככלי קיבול ואני נסחפתי אחריה בעיניים כמעט עצומות. היא התחילה לדבר איתי "דיבורים" מהרבי, נתנה לי ספר המידות ועוד. אני בלעתי את כל זה בשקיקה, הייתי פשוט רעבה, והספרים והשירים (בקלטות, מישוה זוכר מה זה?) החיו את נפשי מאד.

בבית, החלו לשים לב שמשוה קורה איתי.

בתחילה נשלחו לעברי רק עקיצות קטנות, גיחכו על החסידה החדשה. זה כאב, מעט, אך היה נסבל בהחלט.

כשהחלו להעלים לי חפצים, ספרים וכד' כבר ממש נפגעתי. בכיתי מעומק ליבי לאבא שבשמים שיעזורני, שיסיר את ההתנגדות סביבי. בעיקרון, לפי דרך התורה בת אמורה ללכת בדרך שחינו אותה הוריה, במיוחד אם דרך

מתוך קובץ
סיפורים מיוחדים
העומד
להתפרסם
בקרב

המופת החי של הרבי | מ.ח. לוי

אם חמדה תהיה בריאה, יתקדש שם שמים, יגידו, זה צדיק!

אומן בשעת חצות לילה.

היה זה בשנת ה'תשס"ב, בחצות לילה. זכינו אז לשבור את העצלות ה"מתוקה" ולקום!

יוצאים מהבניין האפור, הנושן, אל חושך גמור.

הרחוב ריק לגמרי בשעת לילה מאוחרת זאת. נביחות כלבים רמות נשמעות מעיקול הרחוב, אך לא נורא, עד לכניסה לציון יש עוד פחות משתי דקות הליכה.

הכל מסביב חשוך, ורק הציון נשקף, מואר.

ברוך ה', הגענו לשער. לחיצה אחת על הזמזם, והשומר האוקראיני קפוא המבט, ננער ופותח את השער מתוך ה"בוטקה" שלו.

עוד כמה צעדים בשביל המוביל אל עזרת הנשים, וכבר נגלית אלינו המצבה, שותקת.

חצות! זה הזמן הכי טוב פה. חצות לילה באומן - וקר רר...

האוויר בציון מלא באיזה הד נעלם, רחוק רחוק אך גם קרוב להפליא. האוויר מלא בסוד, מלא ברחשי לב.

ליד המצבה נמצאות עכשיו שתי נשים. בצד אחד יושבת בחורה אמריקאית, צעירה מודרנית. היא יושבת וראשה שעון בחוסר סבלנות על אבן המצבה. נראה שהיא מחפשת עצה, איך מתפללים?! איך מוציאים מהלב את כל מה שרצתה להתפלל כאן? נו, היא הגיעה, ועתה מה עושים? הפה סגור, הלב מלא...

בקצה השני של המצבה עומדת אישה תימניה מבוגרת, לראשה כיסוי ראש ביתי ופשוט, בגדיה פשוטים גם הם. פניה רצינית וכאובות מאד, אך יחד עם זה הן גם מלאות בחיות מיוחדת, בערנות חדה.

אמא של חמדה מתפללת ובוכה בשביל בתה

האישה התימניה עומדת בשקט, מביטה באריכות בשיש האפור בגעגועים גדולים. יש משהו חריף וכנה בדמותה.

ובעוד אני תוהה, איך היא הגיעה לכאן? וכבר היא עונה לי: "מי לא יודע היום על רבי נחמן? הילדים שלנו ממלאים לנו את כל הבית עם הספרים שלו... כולם שומעים על הצדיק!"

תימניה מפלפלת ותמימה זו עומדת כך בשקט, וממתנה.

עיניה נעוצות בשיש המצבה, ומחשבותיה נושאות את ליבה אל הצדיק הגדול. יא רבי! הילדים שלה שיהיו בריאים, הם ממלאים לה את כל הבית מהספרים שלו... הצדיק הזה שהוא הכי גדול עד משיח! היא רוצה עכשיו לשפוך את ליבה בזכותו, שה' יעשה לה ניסים. ניסים, יא רבי!... בזכותו... בגלל

שהיא לקחה את המטוס ובאה עד אליו.

לאט לאט, בשקט ובפשטות, מתמלאות עיניה בדמעות. היא עדיין שותקת, אך מבטה מרוכז מאד - ועיניה דומעות.

לפתע, באופן טבעי אך פלאי, היא מתחילה לדבר עם הצדיק כמו עם מישהו חי. ממש חי, שעומד פה בסמוך. היא מדברת בקול רם, בלי לשים לב לאף אחד. בפשטות עצומה, היא לבד פה, היא והצדיק. עיניה מרוכזות ודומעות ללא הרף.

היא מדברת בבכי ובכאב נורא. כאבה עטוף בענן עתיק של אמונה זכה, אמונה חצובה מתגלגלת ויורדת מהררי תימן הנישאים.

היא מדברת אל צדיק חי, שמקשיב לה, ששומע הכל. שומע הכל, יא רבי - רבי כזה שמקשיב!

[הוצאתי במהירות דף ועט, רשמתי ורשמתי מהר ככל שיכולתי. עמדתי בסמוך אליה, ושמעתי כל מילה. רשמתי בלי לשנות כלום, מילה במילה, אך הרבה הפסדתי, ורק מעט מזעיר הספקתי לרשום משטף דיבוריה, ואת זה הבאתי פה.]

"יא רבי!" - אנוחה פורצת מליבה ודמעותיה מתגלגלות על לחייה "יא רבי נחמן... מה נעשה?"

דמעותיה מתגלגלות ויורדות - "הקדוש ברוך הוא הולך איתי, אני הרי רואה שהוא הולך איתי! אני רוצה לעשות ימין, והוא עושה לי שמיל (שמאל בתימנית)... רוצה לעשות שמיל והוא עושה לי ימין"

מסלסלת בידיה ומראה לצדיק את השמיל ואת הימין, וקולה רווי בניגון תימני "אני רוצה לעשות שמיל... והוא עושה לי ימין! רוצה לעשות ימין... והוא עושה שמיל! כי אני יודעת שהוא הולך איתי ועושה לי הכל!"

היא מדברת בבכי, כאבה עטוף בענן עתיק של אמונה זכה, אמונה חצובה מתגלגלת ויורדת מהררי תימן הנישאים. היא מדברת אל צדיק חי, שמקשיב לה, ששומע הכל. שומע הכל, יא רבי - רבי כזה שמקשיב!

עכשיו היא מניחה את ראשה על המצבה ולוחשת לחישה רותחת, "שתבטיח לי שחמדה תהיה בריאה!!"

חמדה בתה זקוקה לכדורים פסיכיאטריים. היא פה עם האם בנסיעה. צעירה נבונה, מבטה רציני, לבושה בקפידה. צמה מציצה מתוך כובעה, והיא שתקנית. "רבי נחמן... שתבטיח לי שחמדה תהיה בריאה לאט לאט! שהרופאה תבשר לי שהמינון של הכדורים יורד... שיוור המינון... יא רבי! אם חמדה תהיה בריאה לאט לאט, יתקדש שם שמים אצל כל ה ש כ נ י ם, שחמדה מבריא!"

דיבור של הרבי | 'תמונות מדברות'

אי אפשר לספר...

איך היה באומן?
איך עבר עליך היום?
תשפתי אותי בתובנות שלך....
ורגע, את חייבת לראות את הנוף המדהים הזה....
איזה אור גדול מאיר פה בעולם הזה...
מכירות את המשפטים האלו? את הניסיון לשתף חברה
ברגשות, בתחושות, בהתפעלות, בתובנות?
בואו נראה מה רבינו אומר לנו על זה :
נפתח הפעם את הספר הקדוש שיחות הר"ן, שיחה א':
"כי אני ידעתי כי גדול ה' ואדונינו מכל אלוקים"
דוד המלך עליו השלום אמר "כי אני ידעתי", אני ידעתי
דייקא.

כי גדולת הבורא יתברך אי אפשר לומר לחבירו.
ואפילו לעצמו אי אפשר לספר מיום ליום, לפי מה שמזריח
לו ומתנוצץ לו באותו היום, אינו יכול לספר לעצמו ליום
השני, הזריחה וההתנוצצות של גדולת הבורא יתברך שהיה
לו אתמול"

גדולת הבורא יתברך, זה הרגשה שאי אפשר לתארה במילים,
באמונה בהשי"ת. בכל פעם זה יכול להתבטא בצורה שונה,
פעם זה בהתפעלות על פלאי הבריאה, על האופן שהשם
יתברך מנהיג את עולמו, ופעם על מלכותו יתברך על כל
העולם. פעם על רחמי השם שלא כלים לעולם, ופעם על
תשובה שאפשר לשוב אליו בכל מצב.

זו הרגשה בהשגחת השם עלי לפרטי פרטים, מה שאי אפשר
לספר.

אלו הם רגשות של 'אור' בהתקרבות להשם, שאנשים מנסים
לספר בכל סיפורי ההתקרבות. אבל באמת אי אפשר לספר
ולתאר את הזריחה ואת ההתנוצצות עד לפרטי פרטים, מה
שזוכים להרגיש אז.

רבינו מלמד אותנו שאי אפשר לספר את זה לא לחבירו,
ואפילו לא לעצמו ביום שלמחרת, כי מה שמאיר לנו ביום
אחד בגדולת השם אינו יכול להעתיק ליום השני. כל יום
זה עניין אחר לגמרי, ובכל פעם אני אחרת, והאור שאני זוכה
לו הוא גם שונה לחלוטין, מה'זריחה' שהייתה לי אתמול, ואני
לא יכולה לספר את זה.

"ועל כן אמר: 'כי אני ידעתי' 'אני ידעתי' דייקא.

כי אי אפשר לספר כלל...

כי כוונתו באלו הדברים 'כי אני ידעתי' אי אפשר לספר כלל,
והוא גבוה מאוד מאוד גבוה מעל גבוה מה שאי אפשר לפה
לספר,

רק 'אני ידעתי' דייקא כנ"ל.

וכמו שכתבו בזהר: נודע בשערים בעלה - כל חד לפום מה
דמשער בליבה," [כל אחד לפי מה שהוא משער בליבו]

אישה מספרת בעצמה על עצמה,

על ימים גדולים של ראש ושנה,

מה נותן לה כח, וחיות, ועוצמה,

לחג את החג ללא המשפחה-----

חלק מהשמות והפרטים טושטשו, אבל כמובן שכל הסיפורים אמיתיים.

פ' גליק מבית שמש מספרת על עצמה:

חרי החתונה כ"זוגה" צעירה, בעלי טס לפני ר"ה, ואני, שלא גרתי בעיר

א

מגורי הורי, הלכתי לישון אצל חמותי, כשבר"ה כמובן נסעתי לאמי, יחד עם כל אחיותי חווית חווית עוצמתית, וכמובן חווית משפחתית מגבשת, לר"ה חיכינו כל השנה, מרוב שנהגנו ביחד...

אמי היקרה היתה מכינה את רוב האוכל, כשאנחנו סוחבות מה שהיה אפשר לארוז בקלות, השירה המרגשת של ליל החג צרובה בזכרוננו עד היום הזה, הכיף, ההווי, ה"סימנים" שהיינו נוהגות להוסיף....

אני לא צריכה לתאר לך את הבלגן שהיה, ככל שהבתים גדלו, והיו יותר ילדים, ופחות כסאות ומזרונים ובלטות----

הייתי אורזת כמעט את כל הארון - גם בגדי חג של קיץ, וגם בגדים יותר ארוכים ללילות הקרים וגם סוודרים...

כשהבת הגדולה שלי היתה בת 8, הרגשתי שנהיה לי כבר יותר קשה, והחלטתי "לפרוש"....

בר"ה הראשון שהייתי בבית, הזמנתי את גיסתי והיינו ביחד בסעודות, אבל מאז במשך השנים אני אוהבת את הפרטיות שלי, את העצמאות בלהחליט מה שנח לנו בלבד, ואת הזרימה בשטח. אם יצאנו לגינה ומתאים לנו להישאר - אז נשארים ואוכלים יותר מאוחר, ולא צריכים לוודא שזה מתאים לאנשים אחרים... כל הבגדים נמצאים בארונות, הבית נקי ומסודר.... אני יכולה להתייחס לילדים שלי בסבלנות להסביר להם יותר על הסימנים והחג...

עם השנים גם נולדה הבת המיוחדת והמקסימה שלנו, מאובחנת ב ASD בתפקוד בינוני, והיא רק חידדה לי את הצורך שלנו להישאר בבית. היא צריכה את הפינה הבטוחה שלה, את המקום המוכר והשקט, ומה שיותר להיצמד לסדר היום שלה.

אני מכינה אוכל טעים ומפנק כזה שאנחנו אוהבים, חלק מהסעודות הן חלביות, כי זה מה שטעים לנו וזה ה"עונג יום טוב" שלנו.

אני חייבת לציין את הגינה שלנו, שבלעדיה לא הייתי שורדת... אנחנו נפגשות אחיותי וחברותי במשך החג על הספסלים, מדברות, מתחזקות ואומרות תהילים, אין ספק שהיא נותנת לי הרבה כח...

האמת שאין לי שום קושי מיוחד להצביע עליו היום, חוץ מהחברות שלי, שרוצות להיות איתי, ואני מסרבת... רק השנה כבר אמרתי "לא" לארבע נשים, מתוך הבנה שזה לא מתאים לי...

בשנים הראשונות גם היו רחמים עלי שאני נשארת "לבד" עד כדי כך שחברה מ"תולדות אהרון" רצתה להזמין אותי לאמה, כי היא מאד אוהבת אורחים....

מאחלת לכולן להצליח בתוך ה"מצוי" למצוא את ה"רצוי" שלכן ולהנות....

א
בא
אומן
אמא
...
לא)
למשפחה)

ה' כהן מספרת על עצמה:

גדלתי בבית ברסלב, וכאישה צעירה לכמה ילדים קטנים הייתי הולכת לאמא שלי, אורזת את כל הבית ונסחבת....

עם השנים נהיה לי יותר ויותר קשה כשהילדים דרשו את שלהם ולא היתה לי את העצמאות שלי להחליט מה אני עושה ומתי... הקש ששבר את גבי היה שנה אחת שהילדים לא הרגישו טוב, ליכלכו את כל הבגדים עד שכל המזוודה התרוקנה: שנה אח"כ כבר נשארתי בבית לישון, ובסעודות הלכתי לחברות.

שנה נוספת הייתי בבית החלמה עם תינוקת פיצית ומתוקה....

בשנתיים האחרונות הייתי עם חברות ונהייתי מאד, אבל השנה אני מרגישה שגם זה כבר פחות מתאים לי ומתכננת בעז"ה להיות לבד עם הילדים.

אני רוצה שהבן הגדול שלי ילך להתפלל, ולכן אני מתכננת לקנות לו מתנות רציניות וממתקים מכובדים כדי שיצליח להחזיק מעמד כמה שיותר זמן בתפילות. יש לידינו ב"כ שמוכר בהכנסת האורחים שלו לילדי הברסלב'רס....

ואני לא שוכחת גם לפנק את עצמי, עם עוגת גבינה טובה וחטיפים "שווים".

הייתה שנה, שכדי לתת לעצמי כח, הבטחתי לעצמי נופש אחרי החגים, וזה נתן לי 'אור', כדי לעבור את הימים האלו ברוגע....

הילדות. כל אחת בחרה מה מתאים לה, וביחד הרכבנו צוות נפלא שהשקיע את הלב בפרוייקט.

מה את אומרת על יוזמה כזאת?

יוזמה מדהימה! ראיתי את המשפחות, שמעתי את השיח בין הנשים. זה ממש פתרון מיוחד לנשים שלא היה להן איפה להיות. ופה - הן קיבלו אירוח מכל הלב, והן היו אחת מציבור שלם שכולן יחד בוערות למען הרבי"נס זאך. גם מי שהגיע בערב חג חוששת, לא מבינה מה היא עושה כאן, אפילו קצת קוצנית, או קצת עצבנית. למה אני כאן? ולמה אי אפשר לחגוג ראש השנה במתכונת משפחתית מלאה כמו אצל כל המשפחות הנורמליות? גם נשים כאלו נפתחו, נרגעו, הושפעו מהאווירה המרוממת, ויצאו בתחושה מחוברת של 'אשרינו'.

המארגנות חשבו על כל פרט, תקיעת שופר בכל מתחם בנפרד, חברות תהילים, תשליך עם דגים שהובאו במיוחד, ועוד המון חלקים שהרכיבו את המארג המיוחד הזה של 'אירוח קוממיות'.

היית לוקחת על עצמך יוזמה כזאת?

לי עצמי לא מתאים בכלל כזה פרוייקט. עובדה שעזבתי את קוממיות מזמן. אדם מן הצד לא יכול לשער בכלל את כמות העבודה והמאמץ שדורש פרוייקט כזה. אבל זה נראה לי מקסים אם יקחו את הרעיון, ויאמצו אותו בכל שכונה. נשים תתאספנה באולם קרוב לבית, הילדים יישארו במקום המוכר, עם המשחקים שלהם והמיטה הנוחה, בלי צורך לארוז ולהיטלטל. לאמא תהיה חברה, והסעודות לא יפלו על אף אחת כפרוייקט לא הגיוני.

מה את זוכרת? נשאר לך טעם טוב?

נהייתי מעצם השהיה עם נשים יקרות, באווירה כל כך מיוחדת, אבל במבט לאחור זה לא באמת התאים לי. הגעתי עם פעוטות, והייתי מטופלת בהם, והמאמץ היה קשה. הילדים שלי התקשו לעזוב את הסינר שלי ולתת לי ללכת לבצע את התפקיד. אבל אני שמחה שזכיתי ליטול חלק בדבר הגדול הזה, לפחות בפעמים שהייתי, ולעזור לנשים ולהקל מהמניעות המפריעות לגברים לנסוע לאומן.

נשאר לי רק לאחל בהצלחה לכל מי שיוזם ועושה ועוזר לנשים הנשארות לבד, כך שהחוויה תהיה יותר נעימה, ובכך הם בעצם נוטלות חלק בראש השנה של הרבי!

ח. לב מספרת על עצמה:

אני חוזרת בתשובה כבר הרבה שנים ב"ה, אהבתי את דרך החסידות, ואת ברסלב גיליתי דרך בעלי.

לא נבהלתי כשאמר לי שרוצה לנסוע לאומן ולהשאיר אותי לבד, כי התרגלתי בשנים מאז החזרה בתשובה למצוא לעצמי מקומות ארוח לשבתות וחגים.

בשנים הראשונות כשעוד גרנו במרכז, התארגנו חברות להיות יחד בחג, כל אחת הביאה משהו והתארחנו אצל אחת החברות בוילה בעלת 3 הקומות שלה ונהנינו יחד.

כשעברתי לירושלים אני זו שנכנסתי לנעלי המארכת, הכנתי אוכל ופרסתי מזרונים על רצפת ביתי, ויחד עם חברותי והילדים הקטנים התפללנו ושרנו....

הקושי שלי היה בשנים הראשונות שלנו בבית שמש. אז נהייתי ממש חולה כל שנה מחדש בר"ה, השכנות היו צריכות להיכנס לעזור לי....

שנה-שנתיים הייתי חלק מהצוות שאירגן את החג בקוממיות, ואז הרגשתי שזה לא מתאים לי, והחלטתי לעשות את החג עם

על מרת אדל בת הבעל שם טוב הקדוש,
מספר: "שכל היום התהלכתי עם כסופים
להשיי"ת, ושאלה עצמה, מה עוד יכולה
אני לעשות דבר שיהיה לרצוני יתברך"

| שיחות מלב אל לב |

א. הכהן

יכולים לתקן!

עושה את שלי, ורבינו מתקן!

מ. פוקסברמר, בית שמש - אני חושבת שכשהרבה אמר שהוא מתקן - הכוונה היא כמובן לתקן לנשמה. כולנו זקוקים לתקן. לא תמיד בגלל הגלגול הנוכחי... לפעמים אנחנו סוחבים איתנו קלקולים מפעמים קודמות. ובוודאי כשמסתכלים באופן כללי על עם ישראל - כולנו מחכים ומקווים לקבל תקן. כולנו מבקשים את הגאולה.

כדאי לדייק את המושג תיקונים. לחפש איך הוא מופיע באופן מקורי בספרי ברסלב.

המושג 'תיקונים... תיקונים...' כביטוי שמקובל היום כשרוצים לבטא את מה שעוברים בדרכים או בכלל בחיים-נראה שהוא מופיע במילים אחרות בספרי ברסלב. אם נחפש בעלים לתרופה למשל, לא נמצא שר' מתבטא 'איזה תיקונים עברנו בדרך לברדיטשוב' אבל כן נראה שהוא מספר לאנ"ש, במכתב ש"ט, למשל: "יודע תעלומות... הוא יודע עוצם טלטולי ונדודי תמיד, בפרט ובפרט בדרך הזה". נוכל גם להבחין במילים מניעות, מעברים, אולי גם נסיונות.

באוצר היראה מובא: פל הדיקנים והטלטולים הם בשביל ברוכים, לברר ניצוצות הקדושה שנתפזרו בארבע רוחות הארץ. ומי שאזכה לילך בדרך פראי לאיש הישראלי, הינו שיזכר תמיד את השם יתברך, בבחינת "בשבתך בבייתך ובגלגלתך בדרך וכו'".

כן. כשאנחנו עוברים כאן בעולם הזה בכל מיני מעברים, מיטלטלים בין נסיונות שונים, מתמודדים עם מניעות שמפריעות לנו - הכל שייך לתקן נפלא שאנחנו זוכים לו באותה העת.

גם הנסיעה היא חלק מהדרך!

א.ת. שיינר, בית שמש - אני יכולה לנסות לתאר לך מה המשמעות המעשית של המושג 'תיקונים', כמו שאני מרגישה על עצמי. לפעמים זה כמו הרגשה של ריחוק. הרי הרבי אומר שכשיהודי בא להתקרב אל הקדושה - נדמה לו שמרחיקים אותו מלמעלה. לפעמים מרגישים שצריך להתאמץ ולעבוד מאד קשה בשביל השי"ת. אנחנו מנסים ולא מצליחים. אבל קמים ומתעקשים להתחיל שוב. יש הרגשה שמי שלא חי עם עבודת השם, כביכול - חי חיים קלים ומי שרוצה להתקרב להשי"ת - צריך להתייגע ולעבוד קשה.

וזה מאד מחזק כשאנחנו יודעים שהאמת היא - שכל ההתרחקות הזו היא רק כולו התקרבות. ההרגשה הזו היא חלק מהדרך שצריך לעבור בה לפני שמתקרבים. המניעות והקשיים האלו - הם בדיק בתכונן. ואנחנו פשוט צריכות להמשיך. גם עכשיו בדרכים לאומן - הנסיעה היא חלק מהסיפור. וכשיודעים את זה - לא מחכים רק 'מתי נגיע כבר'... אלא מתחזקים לשמוח כבר מעכשיו, לעשות כאן מה שצריך ולהתקדם. כי אנחנו כבר בדרך. כך גם בחיים עצמם - כל מה שעוברים לפני שזוכים אל הטוב - הוא חלק מהמסלול. גילו לנו על זה מראש. וזה מחזק שלא להיבהל או לברוח כשפוגשים בהם - אלא להתחזק ולהמשיך למרות זאת בדרך, עד שנזכה להגיע לכל מה שצריך. שנזכה כולנו להתחזק!

האגדה מספרת על מילון ברסלבאי נסתר המחולק - ככל הנראה - לכל מתקרב חדש. והיכנסוהו בסוף - בין תכלית ותמימות ותפילה יש גם את המושג המופלא; תיקונים...

על זה הרקע צומחת השאלה הבאה שהגיעה אל מערכת אבקשה לבית; לא מזמן בעלי התקרב לברסלב ויוצא לי לשמוע ממנו מושג חדש: 'תיקונים'. תיקון הכללי. תיקון חצות. כל מה שנשפך ונשבר הופך ל'תיקונים'. תיקונים... 'והנה כמעט מתחילים לארוז מזוודות כדי "לנסוע אל הצדיק שיכול לתקן אותנו". אני מאמינה ולכן שואלת בכנות: את מה הצדיק מתקן, ואיך אישה רגילה שאין לה הבנה בסודות ורזים ואפילו לתקן את הגלגל של המזוודה היא לא יודעת-זוכה לקבל את אותם תיקונים נסתרים?

יעזרו לי לתקן את גלגל-מזוודת-הנשמה!

ח. לעזרי, צפת: ובאמת, מה את עושה עם הגלגל של המזוודה? כנראה שתלכי לתקן אותו אצל מי שכן יודע: אז מה נעשה עם כל אותם מקומות בחיים שלנו, בהם נשברו דברים מורכבים יותר מגלגל? אני צריכה שמשוה יעזור לי! לפעמים אנחנו זוכות לראות את החיסרון (כן, גם להכיר בכך זו זכיה עצומה!). ולפעמים כבר העיניים שלנו כל כך כהות שאנחנו אפילו לא יודעות מהי מציאות של תיקון ואיך אפשר לזכות לכך. מה הבעיה, כולם ככה... זה הדור... זו אני...

ברחמי השי"ת הוא שלח לנו לאורך כל הדורות צדיקי אמת. הם - יודעים מאיזה מקום גבוה ושלם הגענו. הם רואים איך רחקנו משם והם קבלו מהשי"ת את הזכות והיכולת - להחזיר אותנו. יודעים הם איך מח של אישה יהודיה יכול להיות מלא באמונה ובטחון וחיבור להשם בכל מצב. ולכן גם כל כך כואב להם לראות את הייאוש וההשלמה שלנו עם המצב הנוכחי. ולמקום הזה - הם שולחים את הזעקה המדהדת, החומלת: "אם את מאמינה שיכולים לקלקל - תאמיני שיכולים לתקן!".

כן, יש לנו תקווה גדולה לזכות להגיע לשלמות. לשמחה אמיתית, לחיים עם קשר מחובר עם השי"ת. ללב מלא אהבה ויראה וקדושה באמת. לחיות והתחדשות גם בימים רגילים. כי יש מי שיוודע לתקן את הגלגל של מזוודת הנשמה שלי!

יש עוד נקודה חשובה; שכל עבירה ח"ו, מלבד מה שהיא מקלקלת אצלי, הרי היא שייכת גם לעולמות עליונים רח"ל. ואני - צריכה לתקן בפשטות מה שביכולתי ע"י תשובה ומעשים טובים. אבל מישוה צריך לתקן שם למעלה... אני לא יודעת איך, אבל הצדיק - כן. הוא יודע איך לקחת את המצוות הפשוטות שלי, את המעשים הקטנים והלא תמיד מושלמים ולתקן איתם עולם במלכות שכי.

ושלא תחשבי שחסידי ברסלב באים לקבל תיקון ושלום על ישראל. קבלנו 'פטור' ממלחמת השם, ח"ו! אדרבא, חברה אמרה לי פעם: "הרבי'ה הבטיח שהוא יתקן ויוציא אותנו מהשאול תחתית, כי על ידי ההתקרבות אליו וההליכה בדרכיו, אנחנו מקבלים כח לחזור בתשובה ולהינצל משם בעצמינו". זה מה שהרבי אמר - שהוא יכול לעזור לבעל בחירה. הוא עוזר לי לגלות בעצמי את יכולת הבחירה בטוב שלי מחדש...

בפרט שהנה, זכינו להיות ממקומנו כאן - שייכות לתיקונים הנפלאים שמתחוללים באומן ראש השנה. בליבנו המקושר, באהבתנו, באמונתנו - גם לנו "הוא עושה בראש השנה ענינים ותיקונים מה שכל השנה גם הוא אינו יכול לעשות". (חיי מוהר"ן)

אור הנעלם | חידה - ש. פרידמן

תשובה לחידה מחודש קודם:

בין עלים, מיילים לבאים לחסות. מילים מעלים לתרופה מכתב רכ"ז:
במכתב- כפי שהזהיר לעשות. (הזהיר לעשות כרז, מכתב כר"ז)
שיהיה הראש בראש-אכן מובחר, אם אמנם יפה שיהיה ראש השנה
במחשבה כל השנה כלה.
אך בלי שום צער מהיום למחר. אבל שיהיה לה צער עתה מהמניעות,
בזה לא צדקת, כי כבר דברנו שאין לחשב מיום לחברו.
בלי כלום- אי אפשר ולפטר בלא כלום אי אפשר.
בלי ספק- אינו נחשב מה שאני יודע שאריכין לעשות בלי ספק, אינו
נחשב כלל יסורים ומניעות כלל,
ובעז"ה יזכו כולם להגיע ישר! ואזכה להיות בקרוב שם באומאן

חידת האריתמוגרף:
צריך לזה אויר נח ורך

הזוכה לחודש קודם:
נ. חשין
הודעה נשלחה לזוכה

בעשירי בירח האיתנים
מעלות רמות קונים
כל ישראל מלנים
ומדמים
לאיש הישראלי
היושב בצללים
מה עושה האיש?
ומה הדמיון?
וכיצד המעלה
מכאן עולה?

בין הפותרות נכונה, יוגרל כרטיס שי. פתרונות נית להשאיר בקו המערכת: 079-5682867 בשלוחה מספר 1 או לשלוח פקס ל: 077-3180237 עד לתאריך א' בחשון תשפ"ה

בסייעתא דשמיא

היית אצל רבינו ורוצה להמשיך את
הטעם המתוק לכל השנה כולה?

'קליל' ספרה החדש של שרי בהרן, המשלב
הומור, מתח ומסרים איכותיים, על כח הצדיק
וגדולת הראש השנה שלו.

למבוגרים
בלבד

לפרטים והזמנות:
ירושלים:

נוה יעקב: 0556745550

מאה שערים: 0556726187

צפת: 0556735071

למוקדי מכירה נוספים: 0556745550

(קרית יובל, בני ברק, בית שמש)

ניתן להשיג גם בחנויות הספרים המובחרות.

הקציר: חנה אלמנתו של צבי, שלפני מותו הצטרף לחסידות ברסלב והפך לחסיד נלהב. משפחתו רודפת את חנה ומבקשת לקחת את הילד, נפתלי, כדי לחנכו בדרך אחרת. חנה מוצאת מפלט אצל אסתר הגבירה. הגביר התקרב לתורת רבינו נרדף. **פרק הקודם:** הקהילה הסגירה את היתום הקטן למעצר, בתלונת שווא שהוא משתף פעולה עם מדינה אויבת. אם חנה תסגיר את הגביר הם ישחררו אותו ויעצרו את הגביר במקומו.

אלול. תשפ. ישראל

שלוש רופאים הוזעקו למיון. שתי אחיות עמדו משני הצדדים.

"להכניס לחדר טראומה?" שאלה אחת האחיות. היה ברור ללא ספק שהילד בסכנת חיים.

"תכניסו", הרופא הראשי מציץ. "תבצעו את כל הבדיקות. הדופק יורד. הנשימות גם כן. תבדקו אם יש פריחה בעור. תתחילו קודם לאזן עם נוזלים" רעד חלף בגווה של חנה. מול עיניה, בלי להתבלבל, נפתלי בין השנה נלקח מידה לחדר עמוס מכשירים. הדלת נסגרה. אחיות נכנסות ויוצאות בבהילות. הוא מחובר למכונת הנשמה. מכונת הנשמה. הילד שלה.

"אמא, איפה אבא של הילד?" מנהל המיון קורא לה. היא אפילו לא שמה לב. ביד אחת היא אווזת באודי הקטנה. בת שלוש. מבוהלת לא פחות ממנה. היד השנייה ריקה - היא אחזה עד לפני כמה דקות בתינוקי שלה, זה שלפתע הפך לאפאטי. לקח לה כמה דקות להתלבט כדי להבין שאין התלבטות, ושחייבים לנסוע למיון. נהג המונית הבין היטב את המצב ולא נהג ממש לפי הכללים.

עכשיו מנהל המיון מבקש לדעת איפה אבא של נפתלי. מה היא תגידי לו, לאדם הזה, שעומד תחת אותו קורת גג שלה אבל רחוק ממנה מליארדי קילומטר? ברסלבים.

"הוא לא בארץ".

"עדכנת אותו? זה לא סיפור קצר...."

"אבא באומן", מזדרזת אודי הקטנה לדווח. כאילו רוצה לעזור לאמא שלה. פניו של הרופא משתנוות. הבעה של חמלה מעורבת בתיעוב עולה. כמו לערוב שוקולד עם מלפפון חמוץ. "את יודעת איך זה קרה?"

"הוא ישן. פתאום שמתי לב שמשוהו שונה בנשימה".

"אני שומע", הרופא כותב.

מה הוא כותב שם.

"אולי היה לך קשה? אולי הוא קיבל מכה ולא שמת לב כי היית עסוקה עם הקטנה? אולי נפל?" משום מה, כל סימן שאלה מסתיים בצליל של תוכחה או אשמה קטנה.

חנה לוקחת נשימה. מנהל המיון מבין.

"אנחנו מייצבים את המצב שלו ועדיין ממשיכים לבדוק. או וירוס או גורמים חיצוניים". כשהוא עוזב, היא ממחרת שוב להתקשר לחזקי. אולי עכשיו ירים לה.

בקלות כל כך, בלי להבין איך קודם הוא לא נענה - השיחה נענית מייד. חנה משתדלת לא לפרוץ בבכי.

"אני במיון עם נפתלי. הוא איבד הכרה בבית".

חזקי מבוהל. "מה זה? מה קרה?"

"לא יודעת".

"איפה אודי?"

"איתי".

"מה הם אומרים?"

"שאוילי קיבל מכה. הם כל הזמן שואלים שאלות".

"מכאן אני יכול רק להתפלל" נשמע קולו של חזקי. שקול ומדוד. "התקשרת לאמא שלך?"

"לא. היא מבוגרת מידי ותיקח ללב. גם ככה היא דואגת לאבא שלי".

"ואחיות שלך?"

"כל אחת לבד. אתה יודע, כולם נסעו."

ר. פלדר

סיפור בהמשכים על רקע היסטורי

פרק 12

תוספת חגיגית

לימים נוראים תשפ"ו

חפשו אותי...

ב. זלזניק

אל תסתכלי עליי ככה, כן.
אני מחפשת חומר לצביעת אנשים שקופים.
כאלו מהזן שלי...

התיק האפור נופל מידיה, ספוג זעה קרה.
יש לי שעה לארגן לעצמי תיק לטיול בנודדות, שעה!
וביני הודיעה בקו ש: "יש עוד מלאאא זמן, כי האוטובוס יוצא רק בשתיים עשרה".

איך למען ד', איך הן מתארגנות מהר כל כך?
היא זורקת לתיק אנציקלופדיה, קרם שיזוף וקצת שתיה, כשהפלאפון שוב מצנצק.

"ווייס שחור לבן" רשום שם על הצג, פרי מעלליה של שרי ה'טית'ית' הנצחית...

שרי, שהיא ראצי בקטן, אבל כל כך לא...
כשארי למד על הפכים, היא ניסתה להמחיש לו: "הפכים זה כמו חם וקר, גדול וקטן, כמו... כמו שרי וראצי".

שרי זריזה ופעלתנית, מוקפת חברות 7/24 לא סוגרת את פיה ולו לרגע קט, ושונאת אנציקלופדיות, חישובים מתמטיים, וניתוחים אנליטיים.

והיא, ספונה עם אנציקלופדיות וספרים, איטית ברמה נדירה, ולא, היא לא חברותית בעליל.

מה יש? ספרים באמת מעניינים יותר מבנות דודות, קחו למשל את נושא היווצרות הפנ...

"ראצי, האוטובוס עוד חמש דקות למטה", אימא דוחפת לה אוכל, סוגרת בקושי רוכסן של תיק מתפקע.

המדרגות פתאום נורא מעייפות, התיק כבד, והמצח שטוף זעה...
הדרך לא ארוכה כל כך, אך נשימתה טרופה, הלב על מאתיים קמ"ש.

אסתי, ביני, דבורי, ואתי.

ארבע בנות דודות, שני ספסלים באוטובוס, ברית אחת.

ויש,

יש גלגל חמישי לעגלה.

אופן שבור, גלגל שקוף,

ראצי.

"מי רוצה לטעום את השוקולד החדש?" ביני מציעה ממנו לכולן, משווקת אותו נהדר.

"הבאתי צ'יפס" דבורי פותחת שקית מלאה באוויר.

אסתי ואתי עסוקות במצלמה, מחליפות חוויות מהפעילות האחרונה שהייתה בסמינר, אגב כרסום ממתקים.

בנס נשארו רק המושבים מאחורה, חמישה במספר.

רעב פתאומי צובט אותה.

מעניין מה הספיקו לדחוף לי...

היא פותחת תיק בריח לחם מטוגן של אימא, גזר, חביתה, תמרים, ובקבוק מי עדן גדול.

המצלמה מכובה, רגע של שקט תעשייתי.

"אתן יודעות", קולה נבלע מעט, דבורי כמו רואה

שני בחורים בציון

מ.ח. לוי

במו עיניי ראיתי, שני בחורים המודים לה' על התקרבותם לרבנו.

כזה רגש של הודיה לה' - כמעט לא שומעים בימינו, ועוד אצל שני בחורים שאוחזים בשלבים ראשוניים ביהדות. ואניח לקורא לפענח לבד, מאיפה מקבלים כזו אמונה יוקדת וסוחפת. מעשה זה הוא פרט המעיד על הכלל. פרט המלמד שבוודאי יש עוד ועוד כאלו אסירי תודה לרבינו ז"ל, רבים עד למאד, שאיש איננו מספר אודותם. פרט זה שצפיתי בו, יבוא הוא איפא ויעיד על הכלל.

הם דיברו בקול רם ודיבורם היה פשוט מאין כמוהו, ישיר מאין כמוהו. משהו בקולם משך אותי להקשיב, ולמרות שרציתי להתפלל, כמו לא היתה לי ברירה אלא להמשיך ולהקשיב. דיבוריהם הקולחים אל מול ארון הקודש והמצבה, משכוני להאזין בריכוז רב.

דיבוריהם היו אמורים להישמע מגוחכים ומזוירים אלמלא נאמרו בכזו אמת ותמימות. בעצם, הם לא דיברו, הם נלחמו עם כבודות הלב כדי להוציא בכוונה את מילותיהם ולכן הם צעקו, וצעקתם היתה פשוטה ומדהימה. רוויה באהבה עצומה. רוויה בגעגועים, בהודיה, שהפגיעה אותי והציתה את ליבי. חיש מצאתי עט ונייר ורשמתי מילה במילה, ממש מילה במילה, את דיבוריהם התמימים:

"תודה לך ריבנו של עולם. תודה לך!" צעקו שניהם בכל כוחם, "אתה הוצאת אותנו מן השאול, וקרבת אותנו לרבנו. מתחת לשאול, לרבנו! אתה הוצאת אותנו מאיזה מקומות נמוכים שהיינו שם, מאיזה בוך! הבאת אותנו לצדיק שמציל אותנו! רבנו!!!"

צעקתם בערה מרוב כיסופים. כמה כנות היתה בקולם! הופתעתי כל כך. מילים כאלו גדולות, בכזאת כנות.

"ריבנו של עולם", זעקו אל מול הפרוכת של ארון הקודש משמאל למצבה "אתה עשיתם אותנו אדם!" קולם עלה מהעולם הזה נקי וישר - למעלה, אל העולמות העליונים. בלי שום חכמות כלל, אפילו לא פרור של שקר, אפילו לא משהו. אמת נקיה כזאת לא שמעתי מעולם! צעקה

ישרה ונוקבת כזאת, מורתחת כזאת, לא שמעתי מעולם.

רציתי מאד לראותם. הצצתי וראיתם ניצבים שם. שני בחורים, נראים פשוטים.

חולצה לבנה מופשלת מעל המכנסיים. כיפה שחורה גדולה. ציצית. פנים צעירות מזוקנות. עיניים נוצצות. בחורים צעירים שעברו כבר לא מעט גלות ושבי בשנותיהם הצעירות. שניים מתוך רבים כמותם. קשה להאמין, שהשניים אכן צועקים כך, בכזאת אמת, בלי שמץ של חנופה או מורכ.

משהו לגמרי לא טבעי שרה עליהם. לא שיערתי שיש אמת כזאת בעולם! הם עמדו זה לצד זה, וזעקו את תוכיות תוכיות ליבם בפשטות מופלאה.

הצצה אל תוך היכל הציון הריק

ישבתי אז לבדי ב"משרד". זהו חדרון קטן הצמוד לצפון היכל הציון הקדוש. החדרון הזה משמש גם כמסדרון למשרד, וה"עמך" שאינם "זוכים" להיכנס למשרד - קוראים לחדרון הזה - "המשרד".

בחדרון יש כסאות פלסטיק אחדים ושני ברזים לנטילת ידיים, ובין לבין היכל הציון חוצצת דלת שבה קבוע חלון המכוסה ברשת פסי אלומיניום דקיקים. השעה היתה דקות אחדות אחרי סיום תפילת ערבית, וכבר יצאו כל המתפללים לשנת הלילה, עם סיומו של יום חול "שגרת" באומן. התפורר ונעלם לו המניין הבודד שסיים זה עתה תפילת ערבית, וההיכל היה ריק לגמרי.

למולי התנוסס ארון הקודש, גבה קומה ומכוסה בפרוכת רקומה בעץ תמר גבוה ויפה. גזעו חום וענפיו ירוקים. הפרוכת ניבטה אלי, מחזירה לי מבט

עתיק וביישני. היא נותרה פה לבד מול המצבה הקדושה, כל כך קדושה, שזה קצת יותר מדי אפילו בשביל פרוכת כמותה.

שני פנסי הקריסטל הקבועים משני צידי מצבת השיש האפור, אותנו לי באורם הכתמתם ידיעה מופלאה ונסתרת: "הידעת שצופים כך?"

אכן, עיניו המאירות של מי שספון פה, צופות בי עכשיו, מעבר לזמן, ברחמים גדולים.

קופת הברזל הכבדה התלויה מימין למצבה, אותה לי אף היא חרישית, בכובד ראש עצום, כיאה לקופה כבדה כמוה - "נא להתאמץ בתפילה!"

טוב, האיתות הזה היה אמיתי, אז חיפשתי את עצמי ואת כוחי להכניסם אל תוך התפילה.

שני בחורים פשוטים?

כאמור, הייתי לבד בחדרון ה"משרד", כשלפתע נשמעו קולות בתוך ההיכל הריק.

היו אלה קולותיהם של שני בחורים, קולות העולים מתוך חלל ההיכל. אוי, חשבתי לעצמי, עכשיו הם יפרו את השקט ואת מנוחת נפשי להתפלל! אך משום מה, כמו על כרחי נמשכתי להאזין להם, אי אפשר היה להתעלם מקולותיהם.

תוספת חגיגית

לימים נוראים תשפ"ו

הם באים אלינו לסוכה
יום אחר יום מאירים חשכה
שבעת הרועים
אושפיזין קדושים
מזיזים לי משהו בלב
רוצה אליהם להתקרב...

א. אמיתי

בציור המזנה

יצחק אבינו

יצחק נקרא על שם הצחוק [כל
השומע יצחק לי]

ומיד אני נזכרת במשפט שאמר
רבינו הקדוש "נחמן נתן מצחקים
על כל העולם"

כשהכוונה שלא עושים ממנו עסק,
מסתכלים עליו מבחוץ ממקום גבוה
הרבה יותר, ומכוון אל התכלית
כן, יש עניין לצחוק על השקר של
העולם, לא על אנשים ספציפיים
חלילה, רק על התנהלות החן של
שקר, של הרדיפה אחרי דברים
שלא מכוונים אותי באמת אל
התכלית שבשבילה באתי לעולם,
זה מזכיר את החוכא הגדולה עליה
מספר רבינו בסיפורי מעשיות
מבן המלך ובן השפחה שנתחלפו,
על הענין שהיום שוחק מהלילה,
שכאשר התורה והמצוות מאירים
לאדם, אזי הוא כבר צוחק על כל
השטויות והחושך של העולם,
ומה קורה אם אני עדיין מתבלבלת
ואוכלת מתבואות השיגעון?
גם לזה נתן לנו רבינו עצה, לפחות
תעשו סימן על המצח שתדעו
שהמצב שאנו נמצאים בו, הוא
שיגעון, לא להתבלבל, ולבקש עזרה
לצאת מזה, "ויצא יצחק לשוח
בשדה" תספרו הכל להשם יתברך,
וההתבודדות, תבודד אתכם
מהעולם ותתן לכם כח גם לצחוק,
עד שנזכה ל- ותשחק ליום אחרון...

אברהם אבינו

כשאני חושבת על אברהם אבינו,
אני מקבלת כח, להיות כמו אברהם
העברי,
שעובר את כל הבלבולים והחכמות
של העולם,
מחפש את האמת לאמיתה ולא
מפחד מאף אחד,
זה לחזור מאיזה מפגש עם אנשי
העולם, בו הרגשתי איך אני לא
בדיוק כמו כולם,
אך יש בתוכי אמת שלא מוותרת,
רוצה להתקרב לבורא העולם
באמת,
ולא להאמין לכל האילילים
[הגזקע'ס] מסביב,
לדעת שיש אמת ואמונה אחת,
ולהיות בבחינת אחד היה אברהם,
ללכת אחריה,
לעבור על כל השקרים שמבחוץ
והספקות שמבפנים,
וכמו שאמר רבינו לא להקשיב
להם כלל, וללכת באמונה אחרי
השם יתברך עד שיציץ עלי בעל
הבירה ויקרב אותי ברחמים באהבה
ובחיבה גדולה.

יעקב אבינו

"נתן אמת ליעקב" יא טאטע יא,
יא פאטער יא.....
זוהי בקשה שאנו מבקשים מה',
שיתן לנו אמת,
המילה שמופיעה פעמים רבות
כל כך בליקוטי תפילות, על הכל
מבקש ר' נתן שיהיה באמת,
שנזכה להתפלל באמת, להתקרב
באמת, להתחדש באמת, לשמוח
באמת, להאמין באמת,
שהכל יהיה עם אמת אמיתית, אמת
שמקבלים רק אצל צדיק האמת,
וכמו שאמר רבינו "הכנסתי בכם
אמת יותר מידי..."
ושנזכה למלאות את כוונת ה'
יתברך אשר בשבילה נבראתי,
באמת, ואדע מה רצון ה' ממני בכל
עת ועת, באמת,

אשרינו שזכינו להתקרב לרבינו

תוספת חגיגית

לימים נוראים תשפ"ו

ישובו כולם אל השם יתברך "ועסקו רק בתורה ותפילה ותשובה ומעשים טובים" (סוף מעשה מבעל תפילה)
ועוד קצת... אולי...

אולי יהיו במדרכות עמודי תאורה שיאירו דיבורים באור חוזר, ותמרורים שיזכירו להסתכל לשמיים---

אולי בסמינרים ילמדו מסלולים של בקיאות דרכי התשובה.

איך להחזיק מעמד בכל שלב ולהתקרב להשם.

ומקצועות של תמימות ופשיטות שמתרחקים מחקירות...

אולי עוד קצת יפתחו ישיבות ללימודי אמונה,

ובכל לב יתנגן ניגון של דעת ותקווה.

ובכלל- תהיה בכריכה תפילה להינצל מתאוות אכילה...

אפשר שימליצו לאישה עייפה ליטול קפסולות של דיבור עם השם.

וויטמינים של התחזקות ונקודות טובות:

בכל מטבח יהודי יהיו כפות התעוררות,

וקערות גדושות בהמון התחזקות!

צופרים של שבת ינגנו בחצות,

יעירו יהודים לקונן עם שכינה,

לבקש את התגלות כבוד השם יתברך.

יתכן שבכל בית כנסת ירקדו אחרי התפילה,

או באמצע היום, על שמחת יהדות...

ואוטובוסים אל היער יעצרו בכל התחנות,

יעלו אבות וילדים, לפגוש את בוראם,

לשוחח איתו לבד במילים פרטיות.

מטוסים לאומן יפעלו במתכונת יומית,

וכל לב מבקש רפואה פשוט יעלה.

בדרך אל רופא הנפשות.

אל הרבי החי---

יהיה מסלול הלון ברגל

וריצה בחזור...

אולי בבית המרקחת ימכרו תהילים לרפואה,

יכבדו שם מרשם כדורים לזכרון-התכלית...

אולי בגמ"חים ילכו שמחה מהעתידי...

וילמדו בכלל איך להיזהר מחובות.

בלוחות המודעות יהיו פרסומות של אמת,

ימכרו במכירות הרהורי תשובה ורצונות.

ותהיה מבצעים של אחת פלוס אחת,

בשיחת חברות על אמונה ושמחה.

בכל תכנית בניה יוקצה שטח לחדר התבודדות,

וחדר 'המתן' מאובזר בסבלנות, לשוהים הכוספים בו בלי לדחוק את השעה...

אישורי בניה ימתינו לחומר ולבנים דקדושה

יבטיחו שיש מי שבונה מהם בניינים נפלאים...

וכל מי שיבקש הרחבה - ימצא אותה גם בתוך הצרות...

ארגוני קירוב יחזירו בתשובה עפי' תורה רפ"ב

ויועצים למיניהם ישאלו בתחילה: 'התפללת על זה, אחי?'

ואם כבר עכשיו - כל פלאפון שנכבה, מעדכן כשקם לתחיה "חיפוש"...

אפשר שבגרסה הבאה יופיע בצג: "אוי טאטע, היכן אני בעולם"---

אולי כך אפשר אחרת. זהו רק תיאור שמנסה לגעת באור שכבר מתחולל.

שמבקש לטעום עוד ועוד מזריחה של גאולה, כי מי שהתחיל - בוודאי גם יגמור!

"אז ספרו אנשיו עמו והיו מתאנחים מאד כי מה נעשה ועל מי יעזב אותנו.

והשיב רק אתם תחזיקו עצמכם ביחד, אז תהיו אנשים כשרים. ולא כשרים

בלבד אלא אפלו צדיקים וטובים תהיו. כי השם יתברך יעזור לי בודאי שיהיה

כרצוני כאשר רציתי מכבר, כי בעזרת השם גמרתי ואגמר כרצוני בודאי" (חיי

מוהר"ן, רי"ח)

איך זה חסידות בלי רבי? מתלחשות חברותי בהפסקה בסמינר.

"מה לך ולרבי שנפטר לפני יותר ממאתיים שנה?" מתלחשים בי

קולות מבפנים, מבקשים לעמדם.

"וְהָיוּ מִתְלַחֲשִׁים יַחַד עַל שֶׁהָיָה כָּבֵד מְכֻנָּה כָּל כֶּךָ לְהַסְתַּלֵּק עִנְיָה

וְאָמַר מָה אַתֶּם מִתְלַחֲשִׁים, אַתֶּם רִשָּׁאִים לְדַבֵּר מִהַסְתַּלְקוּתִי בְּפָנַי כִּי אֵין

אֲנִי מִתְפַּחַד מִזֶּה כָּלֵל." (ימי מוהרנ"ת)

"הרבי שלי חי!" אני עונה בבטחון וודאי לחברות ולקולות. רבי, שלא פחד כלל

מהסתלקותו. רבי, שהודיע שהולך הוא לפני. שידע שאני מצפה על תיקוני.

ואמר שאין לי להתיירא כלל!

"וְאַחֵר כֶּךָ אָמַר לָהֶם אֲפֹשֶׁר אַתֶּם מְדַבְּרִים עַל אֲוֹדוֹתֵיכֶם מָה יֵשׁ לָכֶם לְדַאֵג כִּשְׂאֵנִי

הוֹלֵךְ לְפָנֵיכֶם וְמָה אֱלֹהֵי הַנְּשָׁמוֹת שֶׁלֹּא הִכִּירוּ אוֹתִי כָּלֵל הֵם מְצַפִּים עַל תְּקוּנָתִי

שְׁלִי, מִכָּל-שָׁנָה אַתֶּם. אֱלֹהֵי הָאֲנָשִׁים שֶׁמָּתוּ מִקֶּדֶם עִמָּהֶם יֵשׁ אִיזָה יִגְעָה וְכו' אֲבָל

אַתֶּם מָה יֵשׁ לָכֶם לְדַאֵג מֵאַחֵר שְׂאֵנִי הוֹלֵךְ לְפָנֵיכֶם- אֵין לָכֶם לְהִתִּירָא כָּלֵל..."

לפעמים אני מרגישה שחלילה נסתלק ממני. ימים ששוכחת לבקש את דעתו

הקדושה. שבועות שאין לי סבלנות לחפש עיצה. או לשמוח "כי ככה הרב'ה

אמר". נזכרת בלילה אחד במשיבת נפש או עלים לתרופה. מתחילה להתגעגע

מאד. לחפש את הקשר שנדמה שנגוע, חלילה.

"וְאַחֵר כֶּךָ נִדְמָה שֶׁנִּגְוַע וְהִתְחַלְתִּי לְבָכוֹת וּלְצַעֵק מְאֹד רַבִּי עַל מִי עֲזַבְתֶּם

אוֹתָנוּ וְשָׁמַע קוֹלָנוּ וְנִתְעוֹרַר וְהִחְיִיר רִאשׁוֹ וּפָנָיו הִנּוּרָאִים אֵלֵינוּ כְּאֹמַר אֲנִי עֲזַב

אַתֶּכֶם חֵס וְשָׁלוֹם" (שם)

איני עוזב אותך, חס ושלום!

קוראת שוב ושוב את המילים הקדושות של הרבי שלי. חושבת על ר' נתן

המעלה אותן על הכתב בתיאור ההסתלקות. חושבת עלי, יהודיה רגילה בערב

תשפ"ו שלא ברור לה איך היא זכתה. דמעות געגוע עולות לי בלב. יש לי

רבי חי...

כבר צפית עלינו, נשמות חסידים בין גלות וגאולה. כבר הכנת לנו

את רפואותיך הנוראות. גנוזות הן בין עלי ספרך הקדושים.

נמצאות אצל תלמידיך הנאמנים. גל ההתקרבות העצום מכל

גווי היהדות מעיד שיש כאן רבי. והוא חי כל כך בלבבות

חסידיו. מושך אותן בעבותות אהבה. מקרב להשם יתברך.

ואם הגענו עד כאן, אין סיבה שזה לא ימשיך...

עוצמת עיניים. מנסה לדמיין. רואה בעיני רוחי את

האור מתפשט. שולח קווים של נחמה והתקרבות

לכל מבקש. הרחובות שאני מכירה, הבתים,

האנשים - לובשים לאט לאט צורה חדשה

וצבעים 'מהיכל הגוונים המשתנים'.

עד תימלא הארץ דעה את השם. עד

לרגל
היארצייט
ח"י בתשרי

מסע ימי חטלטה

ילדים יקרים, ילדי אבקשה! הינכם מזמנים למסע ימי סוער יחד עם ילדי החבורה ששמה הוא "חמשת התלמידים".

וידאי תשאלו, מי הם "חבורת חמשת התלמידים", ולאן הם מפליגים?

ובכן, המסע בלב הים עליו יספר עוד מעט, הוא בעצם משל על כל אחד מאתנו, בעולם הזה שסוער ממש כמו ים עם גלים סוערים שמאיימים להטביע אותנו. לפעמים מתגברים על ילד גלים של פעם על חבריו, ולפעמים ילד מרגיש עצבות שהוא הפסיד משהו שמאוד רצה. איך נצלים מהגלים הנוראים? רבנו הכין לנו "ספינות הצלה" שהם עצות נפלאות, שבכל מצב, על כל גל וגל שמנסה להטביע אותנו, נמצאת עצה שעל ידה נתן להנצל מהגלים הסוערים. במשך המסע הימי נלמד כיצד להשתמש עם עצותיו של רבנו בכל פעם ברגע הנכון, וכך נזכה לעבר את הים בשלום, בהצלחה!

בנמל הים בחיפה עומדים חמשה ילדים שמחים ומרגשים, הם זכו בהגרלה בהפלגה מארץ ישראל ועד אודסה, משם יסעו לאומן על ראש השנה! הנה צמד - החמד מענדי וסענדי מסדרים הר של מזודות ותיקים, עמוסים ומצידים בכל טוב, ממתיקים ובגדים, מענדי מנסה להרים תיק כבד, וסענדי דוחף עוד כמה פריטים למזודה השחורה, הם הרי צריכים צידה לדרך הארופה.

יחיא, ילד גבוה עם פאות מסלסלות מוציא מתיקו משקפת יקרה ומכון אותה היטב, בכדי שיראה מרחוק את הספינות המפליגות בים. יענקי מנגן בחלילו נגון שמח, כשרוחו טובה עליו, עוד מעט אנו מגיעים לרבנו... בצד יושב מוישי על מזודה קטנה, בידו ספר משניות קטן והוא לומד בחשק משנה, ועוד משנה...

חמשה ילדים נפלאים אלו, קוראים לעצמם "חבורת חמשת התלמידים", הם החליטו יחדיו, ילדי החבורה להיות מחמשת התלמידים המסורים לרבנו, ולקיים את עצותיו.

ולכן מי שמוכן גם כן ללכת אחרי עצותיו של רבנו באש ובמים, מזמן להצטרף למסע הימי המרגש שמתחיל בעוד רגעים ספורים, יחד עם חבורת חמשת התלמידים. כלם מוכנים!? שימו לב, שאחרי ההפלגה מחכה לכם חידון מעגני!

הנה הספינה הגדולה מתקרבת אל הנמל, לכוון ילדי החבורה, יענקי צועק בהתרגשות: "מענדי! תראה מי מתקרבת אלינו, זו האנייה שלנו!!!"

סענדי ומענדי מתחילים לארגן את התיקים, יחיא מיטיב את המשקפת על עיניו ומבחין בכתוב המופיע על האנייה -"לא תאמינו!"- קורא יחיא לחבריו "שם האנייה הוא - 'ישר לרבנו', אני רואה בברור". מוישי שיושב בצד על מזודתו, שקוע בקריאת משניות, מרים את עיניו לרגע לראות על מה המהומה, אך מיד כשהבין שיש עדין כמה דקות עד שהספינה תעגן שם והמשיך לשנן את המשנה הבאה בחשק רב...

האנייה עוגנת בקול תרועה, רב החובל והמלחים פורשים את הוילונות, ומורידים את הכבש במנוף מיוחד והנה האנייה נפתחה לרוחה, "אפשר לעלות!!!" צועק שוב יענקי. צמד החמד - מענדי וסענדי, כבר רצים ראשונים, גוררים את מזודותיהם הגדולות, וביד השנייה סוחבים מספר תיקים עמוסים, יחיא מכניס את המשקפת לתיק, מכתיף את התיק

ועולה על הכבש כשהוא מפגם לעצמו בשמחה, 'אני רץ - ישר לרבנו, אני רץ ישר לרבנו...' מוישי גומר את הפרק מנשק את המשניות ופונה אליכם, ילדי אבקשה. בתנועת ידיו הוא מזמין אתכם להצטרף להפלגה הנפלאה שממתינה לכם, "בואו ותעלו יחד אתי" רומז מוישי בעיניו החינניות...

בינתיים מסתדרים הילדים בחדרים, כמובן מענדי וסענדי תפסו חדר ביחד, כמו תמיד, ואלו מוישי יענקי ויחיא, מקבלים חדר נוסף, מסדר היטב. מטות נאות הצעו לפניהם ואפלו ארונות ומתלים, שלחו קטן ועוד כמה אביזרי נוחות.

צפירה רמה נשמעת, צפירה שניה גם היא מנסרת את חלל האויר ו... האנייה הרימה עגן ויצאה לדרך...

יענקי ומענדי, וכמובן גם סענדי, מתרוצצים על הספון, כשהם מתבוננים סביבם לראות את פלאי האנייה הגדולה, סלמות וחבלים העולים עד ראש התורן, חדרים מכוונות וחדרי בקרה, ועוד ועוד. הם רק נזהרו לא להפריע לרב החובל במלאכתו, שלא יתרגז עליהם... בקצה הספון נתן להבחין ביחיא ששקוע במשקפת, לנגד עיניו נפרש הים במלוא יפיו, גלים רגועים מקפצים בשמחה, מרחוק הוא מבחין בספינות משא שעושות את דרכם אל עבר הנמל...

מוישי לועס עוד ועוד משניות יחד עם חבילת במבה פתוחה למחצה, כשהוא גומר את סדר המשניות הוא פותח "ספר המדות" וקורא היכן שהוא אוזח...

חולפת שעה קלה, והטבח היהודי מזמין אותם לסעד ארוחת צהרים - "ילדים נפלאים, הכנתי לכם ארוחת צהרים כשרה למהדרין בהכשר מהדר, הנה בואו לחדר האכל!" הניחוחות הערבים כמו 'הסבירו' לילדים את מקום חדר האכל, הילדים נכנסו אל החדר הגדול, ועל השלחן הרחב היתה סעודה כיד המלך... בצד השלחן, בקיר האנייה היה חלון גדול, עגל ועמק, דרכו נראו מי הים התכלים, מענדי רץ ראשון לתפס את המקום הנחשק, אך סענדי הקדים אותו בשניה והתישב במהירות.

"אני הייתי ראשון!" צעק מענדי. אך סענדי לא ותר, הוא דחף את מענדי בכל כוחו אך מענדי צעק עד לב השמים, עד שכל החדר רעד... יחיא, שעמד על הספון נבהל מעצמת הצעקות, והמשקפת היקרה נשמטה מידי וצללה אל עמק מי הים...

צער עמק מלא את לבו של יחיא. את כל כספו השקיע במשקפת המשכללת והיקרה, שנה שלמה הוא חסך כספי, ולבסוף קנה משקפת איכותית, והנה, בשיא ההנאה, הוא שכח לכתוב את חוט המשקפת על צוארו, והמשקפת איננה...

בצעדים כושלים ופגים נפולות נכנס יחיא אל חדר האכל, כשהוא רואה את הצעקות והבלגן ליד החלון... "היי, יחיא, מדוע הפרצוף שלך נראה כמו תשעה באב?" שואל יענקי בתמיהה, "ורגע, היכן המשקפת שמלנה אותך תמיד?" אפלו מענדי וסענדי עצרו לרגע את המריבה והבחינו בעצבונם של יחיא.

דמעות נקו בעיניו של יחיא "שמעתי לפתע צעקה נוראה" - ספר יחיא - "ומרב שנבהלתי, נשמטה המשקפת מידי ונפלה ליים..." מענדי חש נקיפות מצפון על שצעק כל כך, אך לפתע הציץ את לבו נחשול של פעם: "הכל בגללה, סענדי!"- קרא מענדי ברגזה- "בגלל

שתפסתי את המקום שלי, ולכן צעקתי עליה, בגלל זה אבד יחיא את המשקפת..." סענדי נפגע, התרומם ממקומו בשקט ויצא מהחדר ללא אמר ודברים. הוא הרגיש בודד לראשונה מזה זמן רב, תמיד הוא רגיל להיות צמוד לידידו היקר - מענדי, אך עתה לאור המריבה שפרצה ביניהם הוא נשאר לבד...

לפתע שם יענקי לב שמוישי עדין לא הגיע לחדר האכל! "הוא ודאי רעב, כנראה לא שמע שארוחת הצהרים מוכנה", חשב יענקי ומהר לקרא למוישי, הוא רץ לחדר, פתח את הדלת בתנופה, ומצא את מוישי כשהוא באמצע ללמד משנה ברוכה. "מוישי! כלם כבר הלכו לאכל, בוא מהר אתי, אראה לך את חדר האכל, אשרך שאתה מתמיד כל כך, אך אתה צריך גם לאכל קצת..." - קרא יענקי כשהוא חושב לעצמו בקנאה "הנה מוישי, לומד כל הזמן ומנצל את הזמן, חוטף עוד ועוד משניות והלכה, ספרי רבנו ור' נתן, ואלו אני... מעביר את הזמן, משחק ומטייל. מה יהיה אתי, אני לא מצליח לעבד את ה' כמעט!"

יענקי ומוישי נכנסו לחדר האכל, ומוישי התישב לאכל, כשהוא מהרהר בצער על מצבו "כלם חושבים שאני מצליח ללמד" חשב מוישי לעצמו - "אבל במציאות, כל מה שאני לומד - אני שוכח. אני כל כך משקיע, ללמד וללחוץ, ולבסוף אני שוכח הכל..." מה יהיה אתי?"

ילדי החבורה לא שמו לב שהשמים קדרו, רוח סערה עזה פרצה במלוא העצמה, וגלים אימתניים התקרבו בשצף קצף אל הספינה, כשהם מאיימים להפך אותה על פיה. שריקת רוח, יחד עם האנייה המטלטלת בפראות הזכירה להם שהם ממש בסכנה, וחמשת הילדים אצו רצו לכוון ספינות ההצלה, בטרם יהיה מאחר!

"ספינות ההצלה קשורות בצד האחורי של האנייה!"- צעק מוישי, כשהוא מנסה להתגבר על רעש הגלים, וכלם מהרו לצד האחורי, וקפצו מיד לספינות ההצלה.

יחיא קפץ ראשון לספינה קטנה עליה היה כתוב: "בצר הרחבת ל". גל מאים התקרב לכוונו של יחיא, ולפתע שם לב שהגל הוא לא גל פשוט, הוא בכלל גל של עצבות. "נכון, אני עצוב שהמשקפת נאבדה לי..." חשב יחיא בצער. הגל התקרב במהירות וכמעט שטף את יחיא, אך ברגע האחרון הבחין יחיא במלים "בצר הרחבת ל".

"רגע, נכון שהמשקפת נפלה ליים, אך ברוך ה' שאר החפצים שלי נצלו וגם אני לא נפלתי ליים, איזה נס, ממש ברור שה' אוהב אותי ומרחיב לי בתוך הקשי", חשב יחיא בשבריר שניה ופתאום - הגל האדיר נעצר ונעלם!

בעוד יחיא קופץ לספינה, קפץ אחריו גם סענדי לספינת ההצלה שעליה היה כתוב: "התבודדות". סענדי התחיל לתמרן עם

הספינה במים הסוערים, ולפתע נבהל, גל עצום התקרב לעברו בתנופה מאיימת. סענדי הביט על הגל בעינים פקוחות לרוחה, ופתאום קלט שזהו גל של בדידות... "אני כל כך לבד", חשב סענדי לעצמו "מענדי ידידי פגע בי והשאיר אותי בודד לנפשי! אך רגע, הרי הספינה שלי נקראת 'התבודדות', אם כן אני לבד עם השי"ת, כמה מאשר אני שאני יכול לשפך את לבי לבדי לפני ה'..." סענדי התחיל לדבר עם ה' את אשר על לבו ואז הבחין שהגל הענק נעלם ואיננו...

גם מענדי קפץ לספינת הצלה נוספת שנקראת "רחמנות", אך עדין לא הספיק להתישב וגל נורא הפך את ספינת ההצלה, מענדי כמעט טבע,

הוא החזיק בספינה בשארית כוחותיו ומחשבה מוזרה הבריקה במוחו, "אני מרגיש שהגל הוא גל של פעם, אני פשוט כועס על סענדי שחטף לי את המקום ליד החלון... זה כל כך מרגיז, והוא לא צודק, מה פתאום הוא תופס לי את המקום הנחשק?!" מענדי לא הספיק לחשב יותר מדי כי פתאום גל ענק כפול מקודמו התקרב שוב, ואז קלט מענדי ששם ספינתו היא "רחמנות".

"האמת היא שאני צריך לכעס על סענדי, סף הכל הוא חבר טוב שלי ורחמנות עליו, גם הוא רצה לשבת שם מה אכפת לי? אני סולח לו!" פתאום הגלים האיימים נרגעו ונעזבו את ספינתו של מענדי.

יענקי נפל למים הסוערים, הוא לא הצליח למצא את ספינת ההצלה שלו. הוא נסה לשחות במיטב כוחותיו, גלים סוערים התיזו קצף לתוך עיניו, יענקי הרגיש שגלים של חלשיות הדעת מקיפים אותו, כוחותיו נחלשו אט אט, ומחשבות מחלישות שטפו את לבו: "אני לא עושה כמעט שום דבר, מוישי לדגמא, לומד כל הזמן, ואלו אני?" פתאום הצליח יענקי לתפס בקצה ספינת ההצלה -"אזמרה". איך לא חשבתי על כך?! והרי יש לי הרבה נקודות טובות, ברכתי על האכל, נגנתי נגונים כשרים בחליל, ועוד הרבה נקודות נפלאות. נכון שאני כסף לזכות לעוד ועוד, אך זכיתי לכל כך הרבה נקודות טובות. יענקי הצליח להכנס לספינת "אזמרה" והמים סביבו נרגעו... נגון מרגיע התנגן בין אצבעותיו. אחרון חביב, מוישי לא שם לב שהאנייה כמעט טובעת, הוא כל כך שקוע ביאוש מכך שלעולם לא יזכר את מה שלמד... פתאום הרוח העיפה אותו מהאנייה לתוך המים הגועשים, מוישי חפש בעיניו ספינת הצלה, ומצא ספינה שנקראת "התחדשות" מוישי נסה לתפס את הספינה, אך זו החליקה מבין אצבעותיו כמו דג חמקמק... מוישי נסה שוב, ואז הבין "מה אני שקוע בעבר, כן הצלחתי ללמד ולזכור, לא הצלחתי, מה זה משנה? בוא נתחיל מעתה מחדש, ללמד ולחזר עוד ועוד, ולבסוף בודאי ה' יעזר לי הוא לא ישאיר אותי במים!" ומוישי החליק לתוך הספינה...

השמים התבהרו, רוחות הזעף שקטו בארץ פלא, הגלים המאיימים נעלמו מהאפק, וחמש ספינות קטנות, בהם חמשה ילדים טהורים שטו להם במים סביב האנייה הגדולה - "ישר לרבנו".

חלפו מספר ימים, האנייה הגיעה לנמל אודסה בשלום ובשלווה.

ילדי "חבורת חמשת התלמידים" עזבו בחדוה את ספינותיהם הקטנות אך את העצות שלמדו בהם, לא שכחו בשום אופן. התבודדות, הרחבה בתוך הצרה, התחדשות, רחמנות, ואזמרה, וכך הגיעו לקראת ראש השנה עם ידים מלאות בעצות מפלאות...

שוב קפצו יחד מענדי וסענדי בחדוה ובצהלה, גם יענקי ומוישי כבר היו רגועים ושמחים יותר, הרי יש להם את עצותיו של רבנו, אשרינו! ילדים יקרים!

המשל הוא קצת דמיוני אך הנמשל הוא אמתי לגמרי, כל ילד יש לו גלים סוערים שמנסים להטביע אותו בעצבות ויאוש, ולפעמים הוא אפלו לא מרגיש שיש גלים שמטביעים אותו נדמה לו ש'סתם' אין לו מצב רוח, אך אם בכל מצב יחפש את עצותיו של רבנו, פתאום הגלים העכורים יעלמו, והוא יזכה להגיע ברגע ישר לרבנו! כתיבה וחותימה טובה.

אם קראתם עד כאן - כדאי לכם לעבר לשעשועוני!

שעשועון ילדים

לפנינו חמשה ילדים שעוברים התמודדות מסימת, כל אחד והספור שלו, ומצד שני יש לנו חמשה עצות מרבינו, עליכם להתאים לכל ילד את העצה שתוציא אותו ממצוקתו לרווחה גדולה. מדור זה הפעם הוא יחד עם 'והודעת לבני'.

ירחם: אני כל כך רציתי לנסע לאומן, אף אבי לא הסכים לקחת אותי אתו, אני מרגיש שהחמצתי, איך אתחזק? **יונתן:** בראש השנה באמצע התפלה הרגשתי עיפות ולא הצלחתי להתעורר איך אוכל בכל זאת להתפלל כמו שראוי, במיוחד בראש השנה?

משלם: אני לא מסגל בשום אופן לשבת וללמוד יותר מחצי שעה רצוף, איך אוכל פן ללמוד עם גישמאק? **בצלאל:** אנחנו נוסעים בראש השנה לסבתא, צפוף שם מאוד, לפעמים הצפיפות מוציאה אותי מדעתי ואני מאבד שליטה.

יצחק: מה צריך לעשות בערב ראש השנה?

חמשת העצות הם: לבטל עצמו, רצונות, וודוי דברים, פרוש המלות, מעט גם טוב התאימו לכל ילד את העצה שתעזר לו ותחיה אותו! ומדוע העצה תעזר לו?

ירחם _____ יונתן _____ משלם _____
בצלאל _____ יצחק _____

2. אני חלק מהחידה הראשונה בנביאים ושופטים, את התפוח בי טובלים. ואת ענדיהאותיות לתינוק בי מושחים. מי אני?

1. "סבכתי את העקוד, כל שומע אותי חרד, ודוקא כשאיתי חררו מקצה לקצה" מי אני?

את התוצאה הסופית יש לשלח בכתב ברוך וקריא עד לתאריך עד א' בחשוון תשפ"ו הבעל"ט בלבד, לפקס המערכת: 077-318-37-02 או להקליט את התשובות בקול ברוך בטלפון המערכת: 02-539-63-63 בשלוחה 7 בלבד יש לציין באפן ברוך שם וכתבת מגורים וטלפון בין הפותרים נכונה יגל זכוי של 50 ש"ח ברשת חגיגות ספרי "אור החיים"!

עצה ת (ט) מוזה

מ. באך

ר' אבשלום הוא יהודי יקר, שמח ומאשר, וגם עשיר גדול ומצלח. בכל מקום שהוא מכניס שם את ידו, הוא מצליח. כלם שואלים בעצתו והוא משיב תשובות נבונות ויעילות.

יום אחד מגיע לעירה סוחר יהודי מעיר רחוקה. הסוחר נגש מיד אל ר' אבשלום והוא מראה לו קפסת עץ קלאסית. ר' אבשלום פותח את הקפסא ועיניו מוארות. בעינים בורקות הוא הולך עם הסוחר לביתו, ושם הוא נותן לו שק מלא בדינרי זהב ומקבל ממנו את הקפסה בתמורה.

מה מנח בתוך הקפסא? איננו יודעים. אבל אנחנו בטוחים שבקפסא יש דבר יקר ערך ושוה ביותר! כי את ר' אבשלום לא נתן לרמות, הוא סוחר ממלח, ואם הוא קונה משהו - סימן שזה שוה את הכסף שהוא שלם.

עם ישראל הוא עם חכם ונבון, אותו לא נתן לרמות ולבלבל בקלות. כל אלו שנסו למכר לנו שטויות, נתגלו במהרה וגרשו בבשת פנים. ואם העם היהודי שופך סכומים עצומים על אתרוג בחג הסוכות - זה מראה שעם ישראל יודע מה הוא עושה ובנדאי מצוות אתרוג היא מצוה יקרה וחביבה מאוד מאוד! אין לנו שום השגה בגדל מעלת ויקרת מצוות אתרוג!

בשנת תק"ע, לא נתן היה להשיג אתרוגים ברוסיה, לא היו כמעט אתרוגים. בערב סוכות הביאו לרבנו אתרוג מהדר ורבנו היה אז בשמחה גדולה מאוד עד שצוה להביא כלי זמר מגדל השמחה! ואז ספר רבנו בגדל מעלת מצוות אתרוג.

חגיגות סוכה

הנוסע הסמוי

פרק 5

